

*Papir skupine
Medika*

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

JULIJ
1947

AVE MARIA

July, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:

\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

P. MARTIN STEPANIČ, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

P. CIRIL ŠIRCELJ, o.f.m.

Printed by

SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski pizori	1
Marija Obišče Elizabeto. — P. Alojzij Madic, o.f.m.	3
O slovenskih bogoslovcih v tujini. — P. Bernard, o.f.m.	4
Novomašna slovesnost	6
Ozranilo o katoliško-slovenskem shodu	9
Lilija iz raja. — K.	10
Poklic sv. Cirila in Metoda	13
Nadškof Stepinac in Slovenci. — V.	14
Etara kača pada. — Bogdan Budnik	14
Vskušnjavi. — Erik Kovačič	15
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
Letošnja romanja	19
S križem in sidrom	20
Domotožje. — Mirko Kunčič	22
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec ..	26
Kramljanje na zapečku	29
Bog plačaj, dobrotniki!	32

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

Naslikal Voelkel

BOŽJI Zveličar nam kaže najljubeznivejšo nežnost svojega milega srca, ko otročiče blagoslavlja. Kdo bi ga ljubezni ganjen ne občudoval, ko objemlje nedolžne otročiče in jih iskreno blagoslavlja? Matere so prinesle k njemu najljubše, kar imajo. Iz tega se vidi, kaka je bila Zveličarjeva zveza z vernim ljudstvom. Ljubeča materina srca čutijo, da se bo Jezus, ki ozdravlja bolnike, obuja mrtve, tolaži žalostne, z odpuščanjem grehov miri grešnike, rad pomudil tudi z njihovimi ljubčki in jih blagoslovil.

Ta zgodba se je zvršila v neki hiši, ker sv. Marka pravi, da je Jezus šel potem ven na cesto. Jezus je moral biti zelo utrujen. Zato se je učencem zdelo nadležno, da prihajajo matere s svojimi otročiči in hočejo k njemu. Premalenkostno se jim je zdelo, da bi se Zveličar trudil z otroci. Ljubeznivi Jezus jih pa pokara in s posebno milobo sprejme mlade obiskovalce. "Takih je nebeško kraljestvo," tako pravi. Svoj čas, ko so se apostoli pričkali med seboj, kdo je večji, jim je že povedal nekaj takega. Vzel je dete in ga postavil med nje, rekoč: "Ako ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo." Otroškega duha torej zahteva od svojih učencev: nedolžnosti, priprostosti, vdanoosti in zvestobe. V tem smislu je tudi hvalil Boga, ko se je vrnilo njegovih dvainsedemdeset učencev z evangeljske poti: "Slavim Te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikrl to modrim in razumnim in razodel malim."

Tega duha hoče vdihniti svojim učencem: duha skromne, vdane, priproste ponižnosti. Silno lepo se vjema hvala čistosti z blagoslavljanjem otrok. Jezus jih ljubi zlasti zaradi njihove nedolžnosti, ker jim mladih srcic še ni opustošil vihar strasti, ker še niso ostudne skušnjave omadeževale jasne beline njihovih duš. Samo človek, ki ima otroškega duha, more umevati lepoto devištva.

“Blagoslovljena Ti med ženami in blagoslovljen sad Tvoje-
ga telesa! In odkod meni to, da pride k meni mati mojega Go-
spoda? Zakaj glej, ko je prišel glas Tvojega pozdrava do mojih
ušes, je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Blagor ji, ki je
verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod (Luk.
1:42-45)!”

MARIJINI
PRAZNIKI

MARIJA OBIŠČE ELIZABETO

2. julija

“**M**ARIJA pa je tiste dni vstala in hitro šla v mesto na Judovem.” Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta slišala Marijin pozdrav, je poskočilo dete v njenem telesu in Elizabeta je bila napolnjena s Sv. Duhom in je vzkliknila z močnim glasom: ‘Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa! In odkod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Zakaj, glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Blagor ji, ki je verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod’.”

Zgodba o Marijinem obiskovanju je ena izmed najlepših, ki nam jih evangelist poroča iz življenja božje Matere. V tem preprostem dogodku se nam razkriva Marijino notranje življenje, duša in srce naše nebeške Matere, njena hvaležna ljubezen do Boga in sočutna ljubezen do zemeljskih otrok. Razodeva pa se nam tudi poklic, ki ga je Bog odložil Mariji v Cerkvi Kristusovi: poklic srednice med Bogom in med ljudmi, ki nam deli milosti, ki jih je zaslužil njen božji Sin na lesu križa.

Ob pozdravu Marijinem se je spolnilo, kar je angel napovedal Zahariju: “S sv. Duhom bo napolnjen že v materinem telesu.” Janez Krstnik je bil posvečen in očiščen izvirnega greha. Očiščen in posvečen pa je bil po Marijinih bese-

dah; Marija je bila torej na tem mestu, prvič srednica milosti.

Sv. Duh je pa tudi razsvetlil Elizabeto in ji razodel učlovečenje Sina božjega in čast Marijino kot Mater božjo. “Blagoslovljena ti med ženami,” je pozdravil Marijo nadangel Gabriel. Elizabeta je povzela angelove besede in nadaljevala: “In blagoslovljen sad tvojega telesa.” V vseh besedah pa označnja Marijino čast. Blagruje jo, ker jo je Bog blagoslovil preko vseh žena.

Vso milost, ki jo je Marija prejela od Stvarnika, vso njeno čast dosega ena sama beseda. In to besedo je Sv. Duh razodel Elizabeti, ko je prva med ljudmi imenovala Marijo: Mater Gospodovo, Mater božjo. Tisti dan in tisto uro se je začelo Marijino češčenje na zemlji.

V Marijini duši je pa vzkipela sveta radost in hvaležnost do Boga. Iz Njenega srca je privrela visoka pesem “Magnificat”. To je pesem Marijina, ki nas spominja na Samuelovo mater, a čudovito globoka in visoka. Hvali Boga za odrešenje človeškega rodu po Zveličarju, Jezusu Kristusu. Na njo, nizko deklo, ki ni ne bogata ne v čistem pri ljudeh, se je ozrl Bog in ji storil velike reči. Izbral jo je za mater božjemu Sinu. Zatorej jo bodo blagrovili vsi rodovi zemlje. To so preroške besede, ki jih je mogla govoriti Marija le po razodetju sv. Duha.

Zgodovina Cerkve nam pripoveduje, kako se je Marijino prerokovanje izpol-

njevalo vsa stoletja. In izpolnjuje se tudi sedaj. Koliko je Marijinih praznikov, Marijinih cerkva in oltarjev, podob in božja pota, cerkvenih redov posvečenih Mariji, ki oznanjajo Marijino čast!

Božjega odrešenja bodo deležni vsi, ki so ponižni, ubogi, željni milosti. Bog bo povišal ponižne in lačne napolnil z dobrotami. Usmiljen je vsem, ki mu v strahu služijo. Ponižal bo pa one, ki so napuhnjeni.

Evangelist dostavi svoji zgodbi: "Marija je ostala pri Elizabeti nekako tri mesece, potem se je vrnila na svoj dom." Cerkvni učitelji sklepajo, da se

HOJA ZA MARIJO

Vedi, da pri Bogu vse zamorem, ker sem najbliže sedeža mojega Sina v nebesih.

V moje varstvo izročeni — mi nikakor niso po volji, ako me ne posnemajo, tudi ne bom mogla s pridom prositi zanje.

je vrnila domov šele po rojstvu Janeza Krstnika, ko je mogla Elizabeta zopet sama oskrbovati svoje gospodinsko delo. Tri mesece je torej Marija služila. Ona je iz ljubezni do Boga hotela biti dekla tudi ljudem in je v hiši Elizabete opravljala vsako delo. Zavoljo Boga je ljubila bližnjega in njena ljubezen je bila močna in velikodušna. Ono ljubezen je imela, ki se ne ustraši nobenega bremena in se ne brani nobenega dela, kadar je treba pomagati bližnjemu.

Sv. Frančišek saleški je premišljeval to Marijino ljubezen in, ko je ustanovil družbo za sestre, ki naj bi hodile med siromake in bolnike, je novo družbo imenoval red Marijinega Obiskovanja.

Prvi, ki so obhajali praznik na čast

Marijinega obiskovanja so pa bili sinovi sv. Frančiška asiškega in to že leta 1263. Za vesoljno Cerkev je praznik ukazal papež Urban VI. Za Cerkev so bili tedaj žalostni časi. Na Francoskem so tedaj izvolili drugega, krivega papeža. Nastal je torej razkol v Cerkvi. Da bi se ta razkol poravnal, se je papež Urban obrnil za pomoč do preblažene Device Marije. Uvedel je nov praznik — praznik Marijinega obiskovanja, zato da bi preblažena Devica izprosila Cerkvi mir, ki ga svet ni mogel dati.

P. Alojzij Madic, o.f.m.

O SLOVENSКИH BOGOSLOVCIH V TUJINI

P. Bernard, o.f.m.

Saj je res že čas, da spet kaj napišem. Njihovi duhovni očetje in matere, ki so se oglasili zanje tu med nami, sicer kar dosti vedo o njih. Sami si dopisujejo in si povedo vse od srca. Vendar bodo tudi ti radi kaj čitali v listu Ave Maria. Drugi, ki so čitali svoj čas moj poziv, pa pozneje niso nič kaj dosti brali o uspehu, se bodo pa morebiti še toliko bolj zanimali.

Na kratko povedano je tako. Zdaj so že zaključili spet eno leto svojega študiranja v skupnem bogoslovju in so "na počitnicah". Kje je kdo, ne vem povedati. To pa vem, da imajo vsi velike skrbi, kaj bo ž njimi prihodnjo jesen . . . Rim jim je namreč sicer dovolil, da ostanejo skupno kot slovensko bogoslovje še zanaprej, boje se pa, da tam v Brixenu zanje ne bo več prostora. Toda to prepuščajo božji Previdnosti — storimo tedaj tako tudi mi.

Nekateri so imeli letos nove maše. Najbrž bodo vsi taki še študirali eno leto ali dve. So pa med njimi tudi taki, ki so imeli nove maše že lani ali predlanskim, in so letos svoje bogoslovne študije končali. Kam jih bo zdaj zanesel poklic, gotovo sami poročajo svojim dobrotnikom in dobrotnicam

v tej deželi. Ti se torej ne bodo več vrnili v bogoslovje. Namesto njih bodo pa gotovo prišli novi, ki so letos končali srednje šole. Za imena teh novih bomo gotovo zvedeli jeseni enkrat.

Ta ali oni si je pa tekom leta prebral svoj poklic, namreč v toliko, da je stopil v kak samostan in bo tako postal redovni duhovnik, ne pa svetni. Vsaj en tak primer mi je znan. Dotični je pisal o tem svoji duhovni materi tu v Ameriki, ona pa meni. Pri tem pismu se bom zdaj nekoliko pomudil. Najprej naj pa povem to: Redko imam toliko duhovnega užitka ko takrat, kadar čitam pisma, v katerih mi duhovni očetje in matere poročajo o svojih bogoslovcih. Je res ginjaivo čitati, kako se imajo radi med seboj in kako se pletejo tenke duhovne nitke med njihovimi srci. Nikoli se niso videli, nikoli se najbrž ne bodo, pa si pišejo pisma, ki so polna materinske in sinovske ljubezni.

Da ne bom predolg, naj vzamem nekaj samo iz dveh pisem, ki sem jih ravno danes dobil. Imena bom izpustil, ker je bilo že v začetku tako dogovorjeno, da se imena (in darovi) ne bodo objavljala. Tisti dve, ki sta mi danes pisali, bosta pa že vedeli, da nisem nič dodal iz svojih misli. Vse samo iz njunih pisem.

Ena piše tako:

“Pišem Vam prav s potrjim srcem, da se je moj duhovni sinko Tonček Š. čisto odpovedal svetu in se popolnoma zaljubil v duhovni svet. Hoče postati redovni brat v samostanu kartuzijanov. Tam bo ostal vedno najbližji učenec Kristusov. Piše mi, da me bo imel vedno v spominu in da me nikoli ne bo pozabil. Tu Vam pošiljam za eno sveto mašo v dober namen. Ker ga Bog hoče imeti tam, ga tudi jaz rada vsega Bogu izročim. Vem, da ga je sam Oče nebeški za mali čas meni izročil. Komaj sva se malo seznanila po pismih, pa me že zapušča. Piše, da je srečen v tem načrtu, samo dolgčas mu bo, ker mi ne bo mogel več pisati. Naj bo božja volja. Moj drugi duhovni sin Ignacij bo pa pel novo sv. mašo na dan sv. apostolov Petra in Pavla. Piše, naj prav veliko molim zanj. Saj bom, pa

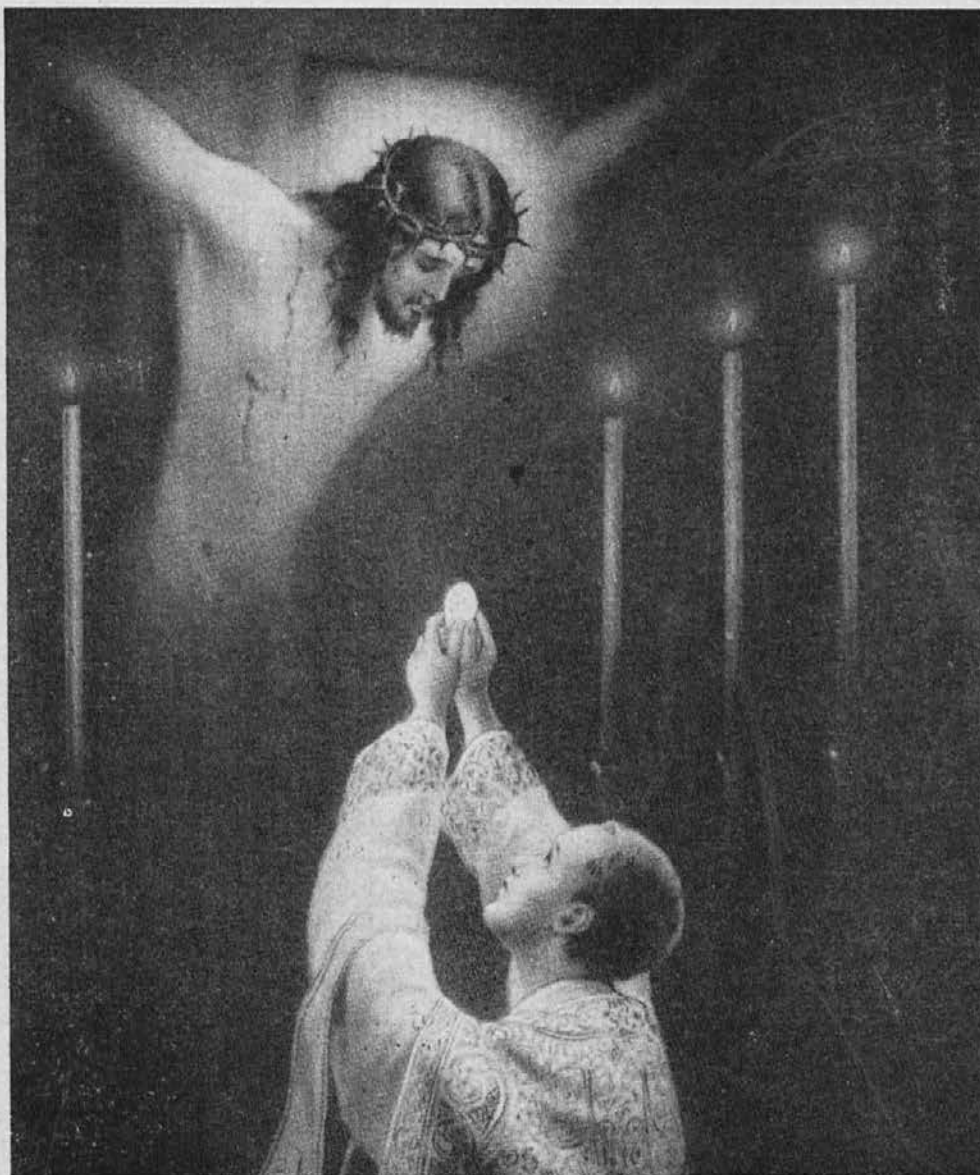
mi morate tudi Vi pomagati. Zaradi Tončka boste pa že Vi zvedeli, če bo še kaj potreboval znanaprej. Bog ga blagoslovi. Rada, prav rada sem ga imela. Pa sem tudi kar precej slutila, da si ne bova dolgo dopisovala. Poslal mi je bil namreč svojo sliko, pa se mi je takoj zazdel tak, da sem mu v mislih rekla: Tonček, ti boš, pa še nekaj več kot samo sveteni duhovnik! No, zdaj je prišlo. Marija Devica bodi vedno ž njim. Priložim Vam njegovo poslovilno sliko, da si jo ohranite. Jaz imam ono prvo, ta me kar preveč pretrese zavoljo njegove velike žrtve. Z Bogom, Father! — Vaša A. K.”

Iz drugega pisma pa tole:

“Gotovo si boste mislili, ta je ena lena ženska, ko nič ne piše. Pa tega je kriva moja bolezen. Nisem se Vam še zahvalila za Vaše posredovanje, da sem dobila med bogoslovci tako pripravnega duhovnega sina. Molim zanj, on pa zame. Pa tudi Vi nama pomagajte. In če mislite, da bi mu bilo dobro poslati še katero reč, pišite mi. Prejela sem tudi kratek opis njegovega življenja. Čuden slučaj je to, da sva samo kake štiri ure drug od drugega doma. Njegovo vas so Italijani po prvi vojni spremenili, ker so hoteli na vse načine mučiti slovenski narod. Jaz sem neštetokrat šla tam mimo, kjer je moj duhovni sin doma. Prosim, Father, molite za dober uspeh tega našega podpiranja, da bi naše duhovne sinove Bog obvaroval vsega hudega na duši in na telesu. Pozdravljam v Kristusu vdana I. B.”

Iz teh par vrstic lahko sami vidite, da je res, kar sem zapisal v začetku. Zdaj sami vidite, kakšne so tiste “srčne nitke”, ki jih je to podjetje “duhovnega sinovstva” spleto med njimi. Človek čita ta pisma in si misli: Ni še vse izgubljeno na svetu. Res je nazunaj mnogo divjega, Bog pa dela po njih in to delo bo ostalo, ko bo konec vseh tistih, kateri dandanes z ropotanjem in vriščem skušajo prepviti Boga.

Toliko za danes. O priliki pa še kaj, posebno če bo kaj novega v zadevah slovenskih bogoslovcev v tujini. Dosedanjim njihovim dobrotnikom in dobrotnicam pa spet in spet: BOG POVRNI!

NOVOMAŠNA SLOVESNOST

Špitalsko taborišče, dne 11. malega travna, 1947

DANES je slovenska begunska družina v špitalskem taborišču bila deležna nenavadne in nad vse lepe slovesnosti. Med nas je prišel novomašnik č. g. cistercijanski p. Bernard Slovša, ki je z nami šel v begunsko trpljenje, v njem živel in se pripravljaval za službo Gospodovega oltarja. Že stara slovenska navada v srečnih okoliščinah, ki smo jih bili deležni v svobodni domovini, je bila, da je novomašniško slav-

lje bilo po vseh delih naše domovine vsekdar najlepši praznik vse farne skupnosti. Za nobeno cerkveno slavlje se domača fara nikdar ni s tako prisrčno vnemo pripravljala, kakor za slavnost, ko je kateri izmed sinov slovenske farne skupnosti prvikrat pristopil h Gospodovemu oltarju in tam prvikrat zapel "Slava Bogu na višavah". Ta tako globoko zakoreninjena narodna tradicija ni bila zgolj lepa in posnemanja

vredna narodna šega, marveč je bila hkrati slovesna izpoved slovenskega človeka, ki je s tem na najslovesnejši in najprisrčnejši način izpovedal svojo povezanost s slovensko duhovščino in s Kristusovo Cerkvijo. Če je novomašniško slavlje že v domovini bilo nekaj tako pomembnega, koliko bolj pomembna in prisrčna, hkrati pa tudi iskreno zaželjena je vsaka taka slavnost, kadar je po božji dobroti in milosti dano sprejeti novomašniški blagoslov nam beguncem iz rok mladega Gospodovega služabnika, ki je to postal, prišedši iz naših vrst in skozi naše skupno trpljenje.

Dasi je danes bil delavnik, ko moramo begunci ob določenem času vsak na svoje delo, je vendar le že ob pol 7 zjutraj naša begunska cerkva bila nabito polna. Zatrepetala so vsa verna slovenska srca, ko je mogočni begunski pevski zbor ob novomašnikovem pristopu zapel tisto večno lepo slovensko "Novomašnik, bod' pozdravljen". Pred sv. mašo je imel novomašniški govor, č. g. Jože Cvelbar, ki je v prisrčnem govoru novomašniku v čast in spodbudo, vernim poslušalcem pa v pouk in pošne-manje podal te le misli:

Naša lepa novomašna pesem poje: "Novomašnik, bod' pozdravljen — od Boga si nam poslan." Kakor je Jezus svoje apostole in učence sam klical v svojo službo, tako tudi zdaj kliče naše fante v svojo službo in jih pošilja med ljudi, da med njimi nadaljujejo njegovo delo. Čudovita so pota, po katerih Bog vodi človeka do cilja. Naš g. novomašnik je doma v Butanjevi, v župniji št. Jošt nad Vrhniko, v duhovnika pa je bil posvečen in na veliko noč opravil svojo prvo daritev v tujini brez svojcev. Nedoumljiva so božja pota. Tudi njegov bratranec je leta 1945 opravil svojo novo sveto mašo proč od doma, v Vetrinju. Takrat so bili navzoči poleg sestre tudi njegovi bratje. Te je tedaj obhajal prvokrat v življenju, obhajal pa jih je pred odhodom v smrt s sveto popotnico. Druga dva bogoslovca iz šentjoške fare sta dala življenje prej, preden sta mogla pri novi maši zapeti slavo Bogu. Eden je padel o veliki noči, drugi pa ob vrnitvi leta 1945. Naš g. no-

vomašnik pa je dosegel breme in veselje duhovništva. Ne pojejo mu v pozdrav šentjoški in butanjevski zvonovi. Ne veseli se z njim domača hiša, ne domača vas, ne domača župnija. Njegov oče ne ve, da sin v tujini poje novo mašo. Ni šentjoških fantov, da bi mu postavili mlaje in pritrkovali z zvonovi. Kdo ve, kje gnijejo trupla teh šentjoških fantov? Iz večnosti gleda nanj njegova rajna mati in se raduje s sinom, proseč Boga blagoslova nanj. Tako sam izmed vseh svojih dragih obhaja svoj veliki dan. Tudi to je v božjem načrtu, saj je tudi trnje človeku v blagoslov. Ker novomašnik to ve, zato more danes z vso dušo prepevati v zahvalo dobremu Bogu Marijine besede: "Velike reči mi je storil on, ki je mogočen in je sveto njegovo ime!"

Nato je slavnostni pridigar razložil, v čem je veliko poslanstvo, ki ga prejme novomašnik od Boga. Središče duhovnikovega življenja mora biti sveta maša. Ob zadnji večerji je Jezus apostolom in za njimi vsem duhovnikom naročil: "To delajte v moj spomin." V moči te božje besede vsak duhovnik prejme oblast kruh in vino spreminjati v Jezusovo telo in kri. Če bi bil čist kakor angel, bi niti najsvetejši duhovnik sam po sebi ne bil vreden, da bi samo enkrat v življenju opravil daritev svete maše, pri kateri človek pride v stik z vsemo-gočnim Bogom. A Bog je kljub človeškim slabostim, ki jim je podvržen tudi duhovnik, vendarle človeku zaupal duhovniško oblast. Zaupal zato, ker ljubi duhovnika in ker ljubi ljudi, kateri po duhovnikovem posredovanju postanejo deležni svete daritve. Noben duhovnik te oblasti ne more niti sam dati niti sam odvzeti. Od Boga je izbran, da bi bil delivec božjih skrivnosti.

Prva Jezusova beseda ob vstajenju je bila: "Mir vam bodi". Ni pa miru, ker je greh skalil razmerje med Bogom in človekom. Zato je Gospod na veliko noč apostolom dal oblast razdvojenim srcem deliti mir, ko je rekel: "Prejmite svetega Duha. Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, katerim jih boste zadržali, so jim zadržani." Sam Bog ima pravico odpuščati grehe, samo on more dati človeku pravico

skesanim dušam vračati nadnaravno življenje. Velika je odgovornost, ki jo s tem sprejme duhovnik od Boga. Noben duhovnik ne bi bil tega vreden, toda Bog ga je za to izbral in poslal.

Apostolom je Jezus dalje naročil: "Pojdite in učite vse narode!" S tem je vsakemu duhovniku naročeno, da mora učiti božjo resnico in preganjati zmoto in laž. Biti mora zvesti pastir, ki mora paziti, da se med ovce ne prikradejo volkovi. Ko to opravlja, ko prepričuje, svari, opominja in uči, izvršuje božji ukaz, ker je od Boga poslan. To so velike duhovnikove pravice in silna njegova bremena, ki mu jih je Bog naložil. Veljavnost zakramentov ni odvisna od duhovnikove svetosti. Kar je pri duhovnikovem delu božjega, ostane in ohrani svojo vrednost in moč, najsi bo duhovnik vreden ali nevreden.

Zato pa imamo verniki, ki hočemo biti zvesti člani Kristusove cerkve, dolžnosti, da cenimo, kar nam duhovnik v božjem imenu daje: milosti svete maše, zakramentov in pa resnice, ki jo uči. Zato moramo vsi, ki smo živi udje krščanskega občestva, duhovnikovo delo podpirati z molitvijo in sodelovanjem. Če bi pa se zgodilo, da bi kak duhovnik se kdaj spodtaknil, ne mečimo nanj kamen, saj je tudi on Adamov potomec, pa kljub temu ostane duhovnik. Za takega še posebej molimo.

Slovenska zemlja kliče po delavcih. Noben pameten gospodar ne bo jeseni pričakoval sadov, ako je vso pomlad in vse poletje leno spal in brez dela vzdihoval po živu. Treba nam je delavcev. Te pa si moramo izprositi, zato moramo moliti za duhovniške poklice ter s svojim življenjem in spoštovanjem do duhovniškega poklica Bogu pokazati, da duhovnikov nismo samo potrebni, ampak tudi vredni.

Po pridigi je novomašnik podelil zbranim svoj novomašniški blagoslov ter nato začel sveto daritev, med katero je prepeval pevski zbor in med katero je skoro vsa cerkev pristopila k svetemu obhajilu. Na koncu je vsa cerkev zapela: "Tebe Boga hvalimo".

Novomašnik Alojzij Slovša se je rodil 2. rožnika, 1919, v kmečki hiši v Butanjevi, župnija št. Jošt nad Vrhniko. Gimnazije je študiral v Ljubljani, kjer je maturiral leta 1942 in stopil v red stiških belih menihov cistercijanskega reda. Z drugimi begunci vred je prišel v Vetrinje, nakar je odšel v Italijo, kjer je na slovenski bogoslovni fakulteti v Pragljici nadaljeval bogoslovne študije. Njegovi redovni predstojniki so ga v avgustu meseca 1946 poklicali v Innsbruck, kjer je v zavodu Canisianum dokončal svoje študije in kjer ga je na tiho nedeljo (23. sušca, 1947) v cerkvi sv. Nikolaja v Innsbrucku v mašnika posvetil škof Rusch. Novo mašo je pel 4. t. m. v cistercijanskem samostanu v Stams-u, od koder je takoj prihitel med nas, kjer je danes nam dal tako lepo priliko, da smo bili deležni ponovitve njegove prve maše in njegovega novomašniškega blagoslova. Njegova mati mu je umrla, ko je bil komaj 12 let star (1931). Med vojsko je izgubil tri brate: dva sta bila žrtvovana doma, eden pa je umrl leta 1944 v nacističnem taborišču Buchenwaldu. Vsi trije pa so padli kot žrtev njihove ljubezni in zvestobe do Boga in slovenske domovine.

Vsa slovenska begunska družina svojemu rojaku in begunskemu bratu iz vsega srca čestita, da je dosegel, po čemer je hrepenelo njegovo srce, kar mu je od srca želel njegov oče, in za kar je molilo dobro srce njegove rajne matere. Hkrati mu želimo na vseh njegovih potih obilo božjega blagoslova, da bi mu bilo dano doživeti tudi zmage božje resnice nad zmoto in lažjo.

(Dostavek uredništva: Poročilo o novomašniku Rev. Slovši posvečujemo našemu vrlemu naročniku Mr. Antonu Slancu tam v Neelyville, Missouri. Dobri mož bo že vedel, zakaj tako. Čestitke!)

Samo v družini more človek ohraniti svojo čast. Brez družine je človek izgubljen. Dom je svetišče. Pravi dom je tam, kjer so oče in mati in otroci združeni v nemoteni skupnosti. Prve dolžnosti mladine so dolžnosti do družine. — **Kardinal Griffin**

Velike Slavnosti v Lemontu

4., 5., 6. JULIJA

SHOD ZVEZE DRUŠTEV

NAJSV. IMENA

IZ CLEVELANDA IN OD DRUGOD

Obenem spomin na

12 STOLETNICO

POKRISTJANJENJA SLOVENSKEGA NARODA

Ob tem času je v načrtih sledeči program:

4. julija — Popoldne bo letna seja Lige katoliških Slovencev v Ameriki. Zvečer bodo člani društev najsv. Imena imeli procesijo pri groti; med procesijo bodo držali sveče v rokah in molili in pesmi peli.
5. julija — Ob osmih zjutraj bo v naši kapelici sv. maša, pri kateri bodo člani društev najsv. Imena prejeli sv. obhajilo. Ob enajstih zjutraj bo na hribu pri groti lurške Matere božje slovesna sv. maša, ki jo bo daroval Rt. Rev. kanonik John J. Oman; pri tej sv. maši bo pridigal č. p. Alojzij Madic, o.f.m. Popoldne ob 3:30 bo pri groti prisoten njegova eminenca kardinal Samuel A. Stritch, nadškof čikaški; imel bo primeren govor, za katerim bo sledil blagoslov z Najsvetejšim in še poseben papeški blagoslov od kardinala. Pozneje popoldne bodo odlični člani društev najsv. Imena imeli govore pri sestanku na "picnic grounds".
6. julija — Baragova zveza bo imela slovesno sv. mašo pri groti ob enajsti uri zjutraj.

LILIJAJA IZ RAJA

13. Junaška žena.

VES dogodek srečanja Jezusovega s svojo Materjo se je odigral, skoraj bi rekel, v eni sami minuti, in so ga videli samo Marijino spremstvo, ljudje, ki so stali na istem vogalu ulice in najbližji vojaki. Vendar ga je pa prav dobro videla in mu sledila bogata ženska, ne daleč naprej po klančku z okna svoje palače — Veronika.

Mogočni in bogati stebli iz rdečega mramorja so krasili spredaj njeno hišo, ki je bila bolj palača kot navadna hiša. Veronika je bila sorodnica samega kralja Heroda, toraj kraljevske družine.

To je bila tista žena, o kateri poročajo evangelisti, da se je nekoč skrivaj približala Jezusu od zadaj, se dotaknila njegovega oblačila in jo je Jezus ozdravil. Bila je težko bolna. Celih dvanajst let je trpela na krvotoku, ki jo je pripeljal na rob groba. Vsi so že obupali nad njenim življenjem.

Toda kmalu, ko je Kristus nastopil s svojim triletnim misijonom med svojim narodom, se je začela zanimati zanj. Mnoga ozdravljenja najrazličnejših bolnikov so vzbudila v nji zanimanje zanj. Videla ga je večkrat s svojega okna iti mimo s svojimi dvanajsterimi. Šla je večkrat s svojimi služabnicami ali s svojimi prijateljicami za njim, da ga je poslušala. Vedno večje zaupanje je dobivala vanj in kmalu dobila milost vere, da je verovala vanj, da je Bog in Mesija izraelskega naroda. In ko je bi-

la priča tolikih in tako čudovitih njegovih ozdravljenj, se ji je vzbudila misel, da bi tudi ona iskala pri njem ozdravljenja svoje bolezni. Tudi njene tovarišice so ji prigovarjali, naj to poskusi. Vendar sorodnica je samega kralja, vpljivna in veljavna oseba v vseh višjih krogih naroda, tudi pri okupatorjih — Rimljanih. Bila je celo pogosten gost pri samemu Pilatu. In pa še s tako njeno boleznijo! Bala se je javnosti. To jo je zadrževalo dalj časa, da si ni upala. Vendar njena vera v Jezusa je rastle in postajala vedno močnejša. Ko je še videla, kako je celo vojaški dostojanstvenik, stotnik, pristopil k Jezusu in ga prosil ozdravljenja svojega služabnika, je dobila pogum. Vendar si tudi sedaj ni upala nastopiti javno pred ljudstvom. Misel ji je prišla v glavo, narekovana od njene žive vere, da bi se samo Jezusove obleke dotaknila skrivaj, pa bi ozdravela. Evangelist Matej pripoveduje, da si je v svoji veliki veri vanj mislila: "Ako se dotaknem le njegove obleke, bom ozdravela." In res nekega dne to naredi. Vendar Gospod ji je hotel dati poguma najbrže, ker je vedel, kako bo potreboval na svoji bodoči križevi poti njene tolažbe, in je sam spravil celi dogodek v javnost. Veronika je mislila, da Jezus niti opazil ne bo, da se ga je dotaknila. Toda komaj se ga je dotaknila, ko se Jezus hitro obrne nazaj, jo ljubeznivo pogleda in ji pravi: "Zaupaj, hči, tvoja vera te je ozdravila!" In žena je bila zdrava od tiste ure." (Mat. 9, 18.)

Njeno pravo ime je bilo Berenika (Bernice), toda tekom let se je njeno ime spremenilo po svetih knjigah v Veronika.

Če je bila Veronika že preje vsa navdušena za Preroka iz Nazareta in verovala vanj, je to bilo še bolj po njenem popolnoma nenadnem ozdravljenju. Sedaj se je njeno spoštovanje in njena vera združilo s hvaležno ljubeznijo do njega.

V njeni hiši so se pogosto zbirale vse zveste duše, spremljevalke Jezusove, ki so skrbele za njegove telesne potrebe, v prijateljskih sestankih.

Naravno je po vsem tem bilo, kako jo je strašno zadela tisti veliki petek zjutraj novica o vsem, kar se je z Jezusom zgodilo prejšno noč, posebno da ga je visoki zbor obsodil na smrt kot izdajalca naroda. Vsa obupana je prišla od jutranje službe božje domov, kjer je pa našla že več svojih prijateljic v globoki žalosti in joku. Poslala je hitro več služabnikov, da so šli in sledili vsemu, kar se je z Jezusom godilo, da ji sproti poročajo.

Ko ji povedo, da ga peljejo pred Pilata, da ga jim še on obsodi v smrt, je ni več vzdržalo doma. Ustno izročilo ve povedati, da je hitela naravnost k Pilatu, ki jo je ljubeznivo sprejel in tudi poslušal. Neustrašeno se mu tudi javi kot obrambena priča za njegovo nedolžnost. Pilat je s posebnim zamaknenjem poslušal dogodek o njenem čudežnem ozdravljenju. In res jo je hotel porabiti za pričo v Jezusovo obrambo pri sodnijski obravnavi. Toda člani vsikokega zbora so kriče protestirali proti temu in se sklicovali na zakon dežele, ki ženskih prič pri sodnijskih obravnavah ne dopušča. Moral se je udati, če tudi nerad, ker bi bil radi odlični ženi

storil uslugo, ki je bila njemu dobrodošla. Veronika je žalostna odšla domov. Vedela je, da bo prišel sprevod, ko ga bodo peljali na morišče, mimo njene hiše. Seveda so tovarišice z žalostjo in jokom sprejele njeno poročilo o neuspehu njenega posredovanja.

Ko se je začel sprevod približevati Veronikini hiši, so vse gledale z okenj na ulico. Tako so pa nekoliko nižje došli prav lahko opazovale ves dogodek Jezusovega srečanja s svojo Materjo Marijo, saj so jo dobro poznale. Bile so velikrat v njeni družbi in tudi Marija je pogosto zahajala k Veroniki v njih družbo in je bila ena izmed njih.

Junaški nastop Marijin je pa zlasti Veroniko navdušil. Občudovala jo je, da si je upala vspricho tolikega sovraštva njegovih sovražnikov in tolike divjosti razburjene množice. Izpostavila se je očevidno veliki nevarnosti z osramo-

vanja, morda celo napada druhalji. V takih razmerah je bilo vse mogoče. Populična druhal je v takem položaju zver.

Ko se je Prerok v sprevodu bližal hiši, je Veronika videla, v kako strašnem stanju je. Kar kri ji je zastala po žilah. Glasno je ihtela sočutja in srčne bolečine. Videla je zlasti njegov obraz ves v krvi in blatu. Kaj naj naredi, da javno protestira proti strašni krivici, storjeni preroku, da priča o njegovi nedolžnosti, česar ji pri obravnavi niso dopustili, obenem pa, da mu pokaže svojo hvaležno ljubezen in mu da saj kapljico tolažbe v teh strašnih njegovih trenutkih? Dolgo je neodločena in ne ve, kaj bi, če sploh kaj more? Vojaki so okrog njega. Vendar junaški nastop Matere Marije jo je ohrabil. Tudi ona je pozabila na vso nevarnost, naj naredi karkoli, kakor Marija.

Ko je Jezus že prav tik njene hiše, v tem trenutku se ji rodi junaški sklep:

“Obrisala mu bom saj krvavo in umazano obličje!” Hitro se odmakne od okna, zagrabi z mize bel prt in plane neustrašeno na ulico in kar med vojake k Jezusu in mu ponudi prt, da bi si obrisal svoj obraz. Toda sedaj še opazi, da ima obe roki privezani na križ, da si ne more. V trenutku to vidi, stopi tik k njemu in mu sama z obema rokama obriše obraz s prtom.

To vse se je zgodilo tako hitro, da so bili vojaki kar osupnjeni. In predno so se zavedli, kaj se godi, je Veronika že storila svoje delo usmiljenja in ljubezni. Jezus jo ljubeznivo pogleda. Vjela sta se pogleda. Veronika vidi njegov strašno izmučeni in boleči pogled in poteze njegovega obraza, ki so pričale o strašnih bolečinah, katere trpi. Hvaležno jo Jezus pogleda, tako milo, tako ljubeče, da je vstrepetala in glasno zakričala.

“Proč! Proč!” kriče vojaki, ko so se zavedli in jo pehajo nazaj k hiši.

Člani visokega zbora, tik za vojaki so to opazili in razburilo jih je. Kar zatrepetali so od jeze. Čutili so v tem nastopu tako odlične osebe v narodu mogočen protest proti svojemu početju. Kar onemeli so, prestrašeno, kaj se bo sedaj zgodilo. Zbali so se ljudstva, ki je visoko spoštovalo Veroniko. Slaba vest jih je zagrabila z vso silo. In to naredi celo članica kraljevske družine Herodove? Strašno! Vendar, ko vidijo, kako so vojaki odločno nastopili in jo pahnili iz sprevoda nazaj k hiši in Jezusa s tepenjem in sulicami gnali naprej, so se nekoliko pomirili. Vendar je pa ta dogodek naredil na nje mučen utis. Vest je začela kričati in strah se jim je pojavil v duši, kaj bi se znalo zgoditi naslednje dni pod vplivom Veronikenega javnega protesta.

Veronika hiti v hišo glasno jokaje in hiti v nadstropje k tovarišicam, ki so prestrašene z okenj sledile celemu dogodku v strahu za njo. Bale so se, kaj bodo vojaki z njo naredili, ker je bilo to zločin proti oblastem, ker je motila sprevod izvršitve visoke obsodbe. Ko toraj plane Veronika glasno jokaje med nje, jo vse vesele sprejmejo, da so je tako srečno vse izteklo brez hudih posledic za Veroniko, katerih so se tako bale.

Veronika razgrne pred njimi prt, da jim pokaže kri, ki jo je obrisala iz lica Jezusovega. Pa kako ostrme, ko zagledajo na prtju popoln Jezusov, celi obraz, kakor bi ga kdo naslikal, mi bi danes rekli, kakor bi ga fotografiral. Kakor živ je bil pred njimi, popoln obraz z vsemi bridkimi in trpečimi potezami, pa tudi z vso milino in ljubeznivostjo. Vse so padle na kolena pred sliko, poljubljale prt glasno ihte.

Ta prt imajo še danes v Rimu shranjen in se še danes vidi jasno ves Jezusov obraz tako, kakor takrat. Hranijo ga kot dragoceno svetinjo iz Jezusovega trpljenja.

Še danes stoji tam hiša, ki ni sicer več ista, kakor je bila takrat, vendar so jo pa obnovili prav tako, kakoršna je bila takrat, z mogočnimi stebri iz rdečega mramorja. V podzemlju je pa velika kapela, kjer je grob Veronike. Na grobu pa stoji doprski kip njen enako izsekan iz mramorja.

Marija je tudi videla ta cel prizor pred hišo Veronike. Sicer ni mogla vsega videti, kakor se je zgodilo, vendar v glavnem je pa videla vse. Tudi v njeno razboljeno dušo je Veronika kaniila s svojim nastopom hladilno kapljico tolažbe, kakor v Jezusovo srce. Hva-

ležno je sklenila svoji roki in se v prsni molitvi zahvalila Bogu Očetu za to tolažbo trpečemu Bogu Sinu. Kar pokrepilo jo je. "Nesrečno nehvaležno ljudstvo, ki si toliko dobrega sprejelo od svojega preroka, ali vidiš, kaj je bila tvoja dolžnost, da bi bilo storilo danes in ne dopustilo zlobi in sovraštvu, da zmaga? To je bila tvoja sveta dolžnost, katero si zanemarilo! Ubogo ljudstvo, kako boš za to tepeno! Oče, prosim Te usmiljenja zanj," je molila njena duša. In Marija se je uvrstila kot zadnja s svojim spremstvom za sprevodom — v strašno trpljenje! **K.**

(Dalje prihodnjič)

POKLIC SV. CIRILA IN METODA

V devetem stoletju je knez Ratislav, vladar na Moravskem, odpravil poslance h grškemu cesarju Mihaelu III., rekoč, "da je njegovo ljudstvo sicer nehalo klanjati se malikom in želi ravnati po krščanskih postavah, da pa nima učencikov, ki bi jih vladali in učili ter svete knjige mu razkladali; da sicer mnogo učiteljev prihaja v deželo iz Laškega, Grškega in Nemškega, ki pa uče vsak drugače. Zatorej pošlji, gospod, k nam take učence, ki bi nas znali učiti sv. pisma in njegovega pomena."

Ko je cesar to slišal, je povprašal svoje modre svetovalce, koga naj pošlje. Svetovali so mu učena in modra solunska brata, Cirila ni Metoda. Cesar pošlje po njiju in, ko prideta, jima pravi: "Glejta, slovenska država je poslala k meni prosit učencikov. Vaju poznam za pripravna, ker vidva sta Solunčana, Solunčani pa govore najbolj čisto slovenščino."

"Ne uvidim, v čem naj bi se moje posmrtno življenje odlikovalo od sedanjega . . . Res je, gledala bom Boga, a najpopolnejše združena z njim — sem že sedaj." — Sv. Terezija Deteta Jezusa.

NADŠKOF STEPINAC IN SLOVENC

Bilo je v tistih strašnih dnevih, ko se je slovenska zemlja stresla kakor v strašnem potresu in so slovenske planine zajokale in je narod pod njimi zatrepetal v grozoti in pričakovanju strašne Kalvarije, ki je nastopila. Nemec je vdrl v deželo od severa, Italijan od zapada. Na veliki petek 1941 je bilo to. Na ljubljanskem gradu je padla v prah slovenska trobojnica, zaplapolala pa v ošabnem posmehu italijanska zastava slovenske sužnosti. Nazizem je zadivjal po Gorenjski in po Štajerski. Najprej so mu bili napoti slovenski sinovi, ki so se posvetili svojemu delu za narod kot njegovi duhovniki. 90% je bilo pozaprth in izpostavljenih krutosti nemških pozverinjenec. Noč za nočjo so dirjali tovorni avtomobili proti hrvaški meji. Tam so se ustavili in z zverinsko brutalnostjo so nazisti metali iz avtomobilov svoje žrtve, slovenske duhovnike, jim ukazali, da teko preko meje v novo državo Hrvatsko, kakor hitro morejo z ukazom: "Nikdar več nazaj, ali

STARA KAČA PADA

**Poglej, zvijača, stara kača, pada,
drvi, drsi na dno k porazu, h koncu;
in žarke, ki jih je ukradla soncu,
iz klešč strupenih meče iznenada!**

**Resnice in pravice zmagoslavje
ozarja mučenih teles krdela;
in srca, ki so do krvi trpela,
osvaja spet ponos, pogum in zdravje.**

**Raztrgane so vse vezi in zanke,
in noga, ki je v dolgi, blazni bitki
umikala se v brambi težki, bridki,
se vrača spet na svoje postojanke.**

**Le naj se stara kača strta vaja
in v črne zublje se nazaj pogreza!
Med nami, Bogom večna je zaveza —
mi Kristusa izbrali smo za Kralja!**

Bogdan Budnik

smrt!" Revolverji v njih rokah so ubogim trepetajočim žrtvam povedali, da je to mišljeno resno. V nekoliko dnevih jih je tako moralo prekoračiti hrvaško mejo okrog dvesto duhovnikov. In Zagreb se je polnil z njimi.

In v Zagrebu kam naj se zateko ti reveži? Kam drugam kakor v škofijski dvorec prosit zavetja. Najprej so se oglasili pri pomožnemu škofu Lahu, kjer so pa doživeli bridko razočaranje. Od tod so hiteli k nadškofu Stepincu. "Brača Slovenci, dobrodošli!" jih je očetovsko prijazno pozdravljajal s solznimi očmi. "Saj ni več daleč čas, ko se bo nam isto godilo!" je dostavil v svojem velikem proroškem duhu. Dal je vsakemu denarno pomoč 500 Dinarjev, ukazal, da so telefonirali raznim zavodom po mestu, da jih sprejmo pod streho začasno, pisal vsem župnikom po škofiji, če hočejo ali morejo dati komu vsaj streho nad glavo in košček kruha. Tako je vse preskrbel za prvo silo.

Za duhovniki so prišli na vrsto izobraženi krogi, doktorji, profesorji, odvetniki, učitelji, za njimi delavci in kmetje, katere so naziški špijoni dolgo pred vpadom zaznamovali kot "Nemcem sovražne narodne fanatike", t. j. kot zavedne Slovence.

In zopet se je Zagreb polnil s tisoči, z deset tisoči nesrečnih žrtev naziškega zverinstva.

In zopet kakor oče je nadškof Stepinac sprejemal vse, za vse skušal poskrbeti, vsem dati strehe in košček kruha. Potoke solza je obrisal iz oči slovenskih mučencev.

Kaj pa nova vlada države Hrvatske? Grdo so gledali na to početje nadškofa, ki si upa vkljub navzočnosti "nemških osvobodilcev Hrvatov" kaj takega. Začeli so mu žugati. Po mestu so se raznesle govornice, da ga bo dal Pavelič aretirati, da, da bo zahteval od Vatikana, da ga odstavi kot "sovražnika nove države". Prišel je praznik sv. Rešnjega Telesa z običajno procesijo. Paveličeva vlada se je izdala za katoliško vlado. Kot taka se mora udeležiti uradno te procesije kot dolga stoletja bivše vlade v Austriji in pozneje v Jugoslaviji. Toda kaj je naredila Paveličeva vlada?

Ostentativno se procesije — ni udeležila, da je s tem pokazala nadškofu, da mu je sovražna, da ga smatra za svojega sovražnika.

Tak je bil naškof Stepinac tiste težke velike dni. Velik po srcu in velik po duhu, pa še večji po svojem junaštvu.

Danes je obsojen na "težko delo", t. j. na počasno težko smrt.

Vseh Slovencev dolžnost je po vsem tem, kar je storil za nas Slovence tiste dni, da dvignemo svoja srca in svoje molitve k Bogu zanj, da mu naj Bog plača vse dobro, ki nam ga je skazal.

"O Bog, čuvaj dobrega, svetega moža, svojega zvestega in junaškega služabnika, nadškofa Stepinca!"

V.

Končno je vse odvisno od tega, ali si vzamemo Kristusa za najvišji ideal ali ne, torej od krščanske vere. — **Dostojevski**

V SKUŠNJAVI

Čemu ustvaril, Bog, si me prav zdaj,
mar prav zato, da sreče užijem malo,
mar prav zato, da vse mi bo postalo
bridkost in bo življenje trnjev kraj?

Čemu odpiráš meni na stežaj
bolesti vrata, da življenje stalo
bo drago ceno in ne bo mi dalo,
kar človek na tem svetu užije maj?

Odpusti, Večni, te besede grešne,
odpusti jih, saj so bile le smešne,
nevredne, begajoče v tej skušnjavi!

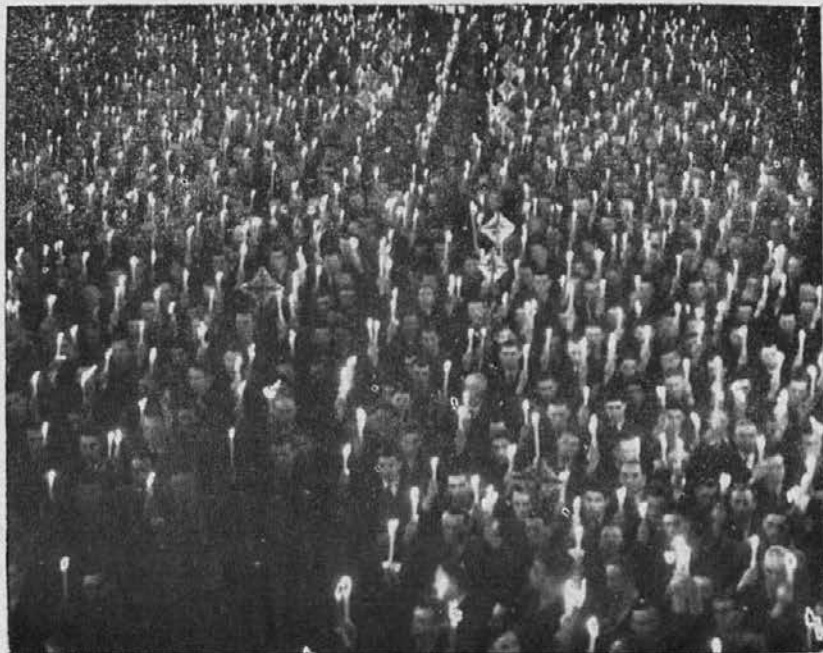
Ti veš, edino Ti, kaj vse bom storil
Ti veš, kaj z žrtvijo si bom priboril,
Ti veš, da sem rodil se v dobi pravi!

Erik Kovačič

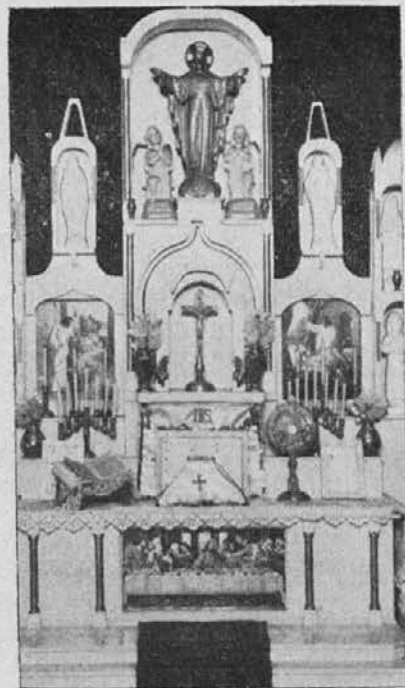
IZ PEVSKE DRUŽINE. — Po ameriških pevskih krogih je dobro znana katoliška družina Trapp, ki je leta 1938 pobegnila iz domače Avstrije, ko jo je Hitler zasedel. Vsi otroci v tej družini so izvrstni muzikanti in pevci. Slika kaže mater te družine s svojim najmlajšim otrokom.

OB KONCU SV. MISIJONA. — Na sliki vidite vernike v neki cerkvi na Irskem ob koncu sv. misijona, ki so ga vodili očetje redemptoristi. Tamkaj imajo redemptoristi cerkveno društvo z desettisočimi člani, ki je baje največje na svetu. Člani tega društva so bili prisotni pri sklepu sv. misijona in so držali sveče v rokah.

← **MARIJINO NARODNO SVETIŠČE.** — V Washingtonu, D. C., upajo čez par let dokončati narodno svetišče brezmadežnega spočetja. Na sliki vidite, kakšna bo ta ogromna Marijina bazilika z gledala, ko bo končana.

DELO UMETNIKOVE RO- →
KE. — Oltarček na sliki je naredil Harry Rass iz mesta Bellevue, Kentucky. Nobenih podrobnosti ni izpustil, kakor vidite. Vzelo ga je več mesecev.

SVETNICA POČAŠČENA NA HAVAJSKIH OTOKIH. — Tudi na daljnih havajskih otokih v mestu Honolulu imajo zdaj cerkev posvečeno sv. Frančiški Ksaveriji Cabrini, ki je bila prva ameriška državljanja za svetnico proglašena. Latinske besede, ki jih vidite na sliki, označjo, da je dotična cerkev tej svetnici posvečena.

UMETNIŠKA SLIKA. — Zgornja slika je delo slovečega nizozemskega umetnika Rembrandta iz sedemnajstega stoletja. Slika predstavlja vihar na genezarskem morju, ko je Kristus v ladji spal. Rembrandt ni bil katoličan.

ZASTOPNIKI KATOLIŠKEGA TISKA. — Letos je bil letni sestanek zastopnikov ameriškega katoliškega tiska v mestu St. Paul, Minn. Na sliki je nadškof Murray (v sredi) iz St. Paula. On, kateremu govori, je predsednik katoliške tiskovne organizacije, Humphrey Desmond iz Milwaukee-a, Wis. Na desni je podpredsednik iste organizacije, Rev. Paul Bussard.

BLAGOSLOVITEV OTROK. — V katedralni cerkvi v mestu Buffalo, N. Y., imajo navado, da se pri posebnih obredih vsako leto blagoslovijo otroci. Na sliki vidite škofa O'Hara, ko blagoslavlja zamorčeka. Vse skupaj je bilo šesttisoč otročičev blagoslovljenih in obredi so trpeli štiri ure.

Marijin služabnik povišan.

— Ta mesec, namreč v nedeljo 20. julija, bo v cerkvi sv. Petra v Rimu svetnikom vesoljne Cerkve prištet blaženi Ludovik Maria Grignon montfortski. Ta svetnik je katoličanom splošno znan za svojo knjigo "Prava pobožnost do Marije", ki jo je spisal ob začetku osemnajstega stoletja.

Ludovik Grignon montfortski je bil leta 1673 rojen na Francoskem v mestecu Montfort v britanski pokrajini. Bil je najstarejši izmed sedemnajst otrok. Za duhovništvo je študiral v Parizu na semenišču sv. Sulpicija. Posvečen je bil v mašnika leta 1700, ko so na Francoskem razsajale razne verske zmote in ko je obvladal npr. propad ljudstva radi jansenizma.

V prvih letih svojega duhovniškega življenja je Grignon za duše deloval v neki bolnišnici v mestu Poitiers. Kmalu je spoznal, da je potrebna kongregacija redovnic, ki bi skrbovale za bolnike in vzgajale mladino. Zatorej je ustanovil kongregacijo z imenom "Hčere modrosti". Dne 2. februarja, leta 1703, je sprejel Marijo Alojzijo od Jezusa kot prvo članico te nove redovne kongregacije.

Po naredbi papeža Klemen XI. je Grignon začel pridigovati svete misijone in duhovne vaje po vsej zapadni Franciji. V svojih pridigah je neprestano obsojal jansenizem, ki je predstavljal Boga kot kruto bitje in odvrčal ljudi od Boga. Ob-

P. Martin, o.f.m.

enem je gojil v vernikih pravo pobožnost do Marije, da bi tako uničil krive nauke jansenizma po Mariji. Da bi se pa to delo nadaljevalo in razširjalo, je zdaj Grignon ustanovil redovno kongregacijo za moške — duhovnike in brate lajike — in jo imenoval "Marijino družbo", ki se dandanes nahaja na vseh krajih sveta.

Utujen in izmučen radi neprestanega dela je svetnik umrl leta 1716, ko je bil šele 43 let star. Njegovo truplo počiva pri St. Laurent-sur-Sevre, ki je bilo zibelka njegovih dveh redovnih kongregacij.

Kakor že rečeno, je blaženi Grignon montfortski po vsem katoliškem svetu znan zaradi svoje knjige "Prava pobožnost do Marije", ki je predstavljena v skoraj vse jezike. Ta knjiga pa ni bila od začetka znana, marveč je bila skrita in pozabljena 126 let, preden so jo našli. Svetniški papež Pij X. je potrdil in odobril nauke v tej knjigi in tudi podelil svoj apostolski blagoslov vsem, ki bi jo prebirali. Njegov naslednik,

papež Benedikt XV., je izrazil željo, da bi čim več ljudi prečitalo to knjižico, tako da bi se po njej obnovil pravi krščanski duh na svetu.

V svojem dekretu za kanonizacijo našega svetnika sv. oče papež Pij XII. piše, da je blaženi Ludovik Maria Grignon montfortski prištet svetim crkvenim očetom in učenikom in bogoslovcem, ki so razlagali vse one vzvišene milosti in darove, s katerimi je Bog počastil Marijo, svojo hčer, Mater in izvoljenko. Blaženi Ludovik zasluži to čast, ker je v svojih pridigah in spisih, navdihnjen in razsvetljen od božje modrosti, navduševal vernike s pravo pobožnostjo do Matere božje in jih tako po krajši poti vodil h krščanski popolnosti. Tako je duše vodil, ko je še živel na zemlji, in tako jih vodi tudi zdaj iz nebes.

Spomenik hvaležnosti — V

Rimu želi ljudstvo postaviti spomenik pri cerkvi sv. Lovrenca na čast sedanjemu sv. očetu papežu Piju XII., ki je tako očetovsko skrbel za mesto Rim med vojno. Torej bi bil ta spomenik izraz hvaležnosti rimskega ljudstva do sv. očeta. Tudi judovski krogi podpirajo to gibanje za spomenik, ker je tudi proti njim skazoval sv. oče svojo krščansko ljubezen do umrjelih duš.

Materi usmiljenja na čast.

— Pred dvesto leti, namreč 25. januarja leta 1747, je bil v Maribor prinesen kip Marije Matere usmiljenja.

V spomin na 200. obletnico tega dogodka so bile v frančiškanski baziliki v Mariboru velike slovesnosti od 19. do 26. januarja tega leta. Hvaležni verniki so se udeleževali teh slovesnosti v velikem številu. K sklepu slovesnosti je bila škofova sv. maša in zahvalna pesem. Naj bi Mati usmiljenja izprosila prebivalstvu tako preskušanelega mesta še mnogo duhovnih in telesnih darov.

Katoličanstvo v Indiji. —

V naših časih se veliko bere in piše o Indiji, ki je baje na poti k popolni samostojnosti od Anglije, ki jo ima že toliko stoletij zasužnjeno. Za bodočo novo in samostojno Indijo že več časa izdelujejo novo ustavo, pri tem delu pa ima večino hinduistična stranka. Nje n predsednik Nehru je že večkrat izjavil, da hoče njegova stranka katoličanom dati popolno svobodo, ki je seveda tako potrebna pri ogromnem misijonskem delu.

Mahatma Ghandi je nedavno izrazil svoje veliko občudovanje katoliškim misijonarjem. Med drugim je dejal ob priliki blagoslovitve katoliškega doma gobavcev: "Težko je dobiti mož, kakor je bil misijonar gobavcev pater Damijan. Katoliška Cerkev pa jih ima na tisoče. Vredno je malo bliže pogledati, kaj daje tem ljudem moč za tako življenje."

V resnici se posebno med izobraženimi hinduisti kaže vedno večje zanimanje za krščanstvo. Eden izmed njih je nedavno dejal: "Sem in

ostanem pravi hindu, a Kristus je središče mojega življenja, evangelij moja vsakdanja hrana."

Katoliški škofje so ponovno pozvali katoličane, naj skrbno sodelujejo pri skupnem delu Indijcev za bodočnost svoje domovine. V ustavodajni skupščini je tudi nekaj poslancev, ki so vneti katoličani.

Oskrunjenje sv. Petra v Rimu. —

Januarja meseca je nekdo izvršil samoumor v cerkvi sv. Petra v Rimu, kar se v tem svetišču ni še nikdar bilo zgodilo. Po cerkvenih postavah se mora vsaka cerkev ali kapela v takem slučaju na novo blagosloviti. Torej cerkev sv. Petra je bila zaradi tega zaprta štiri ure, da so se opravili tako zvani spravnimi obredi.

LETOŠNJA ROMANJA

- 4., 5., 6. julija — romanje Zveze društev najsv. Imena iz Clevelanda in drugod; letna seja Lige katoliških Slovencev v Ameriki; slavnost dvanajste stoletnice pokristjanjenja slovenskega naroda.
20. julija — letno romanje slovenske ženske zveze v Ameriki.
16. avgusta — letno romanje Zveze oltarnih društev iz Clevelanda.
31. avgusta — letni medeni piknik; romanje fare sv. Štefana v Chicagi, sv. Jurija v So. Chicagi, in od drugod; slavnost k srebrnemu jubileju mašništva p. Leona Novitt.

Nova knjiga o nadškofu Stepincu. — V angleškem jeziku je izšla nova knjiga, ki jo je spisal irski grof O'Brien o nadškofu Stepincu. Grof O'Brien je prebival v Jugoslaviji več kot pet let in je prav dobro poznal nadškofa Stepinaca, torej ve, o čem piše.

V svoji knjigi pravi grof O'Brien, da je bilo nad štiritisoč hrvaških katoličanov umorjenih od leta 1939 in jih je zdaj nad stotisoč v ječah zaprtih. Duhovniki in redovnice po ječah prenašajo neznosne muke in bolečine radi komunistov. Druge redovnice so komunisti izpildili iz samostanov in jim ukazali, da se naj omožijo in imajo otroke za komunistično državo.

Ob koncu vojne je nadškof Stepinac grozil maršalu Titu, da se mu bo upiral v vsem, karkoli bo ta počenjal proti državnim ustavi in proti ljudstvu. Te besede njegove so ga končno pripeljale k obsodbi.

Grof O'Brien prerokuje, da bo nadškof Stepinac nekoč vštet med one svete papeže in škofo, ki so se skozi stoletja ustavljali brezbožnim vladarjem.

ZRTEV

Otrok se mora naučiti že v materinem telesu žrtve in samozatajevanja. Prava in resnična sreča našega življenja je v žrtvi za bližnjega. — Ivan Blažič

S Križem

---

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

•
Spisal James K. Jamison

•
Prestavil p. Bernard, O.F.M.

ČETRTO POGLAVJE

LADJA "John Jacob Astor" je priplula z lahnim vetrom in se počasi nagibala v pristanišče. Pomol je mrgolel radovednih in šumnih ljudi, ki so vzničeno gestikulirali ob novih pojavih na vodi. Ladja je šunila v suho skoraj neslišno in takoj je postalo na njej in ob njej začuda živahno. S krova so vrgli vrvi in jih privezovali na drže. Ljudsko mravljišče je rojilo ob njej v veseli in šumni zmešnjavi.

Gori na prednjem krovu je stal sam samecat mož. Nihče ga ni opazil, zakaj očem so ga skrivali visoko naloženi tovari ladje. Vseh oči so požirale ladjo, kakršne velika večina še nikoli videla ni. V tem hipu se niti spomnili niso, da je bila novica tudi o misijonarju.

V taki razburkanosti Father Baraga

ni iskal izhoda na suho. Gledal je šumne, prekipevajoče vesele potnike, ki so pozdravljali in odzdravljali gručam. Tam daleč je opazil tope obraze Indijancev, ki so napravljali ljudskemu mravljišču trdno ozadje.

Tedaj mu je nov pojav na pomolu vzbudil pozornost. Množica se je hipoma pomirila in se umikala, da napravi pot človeku, ki mu je sam kapitan pomagal na krov. Tako na kratko se je odigral ves ta prizor, da je bil Baraga resnično iznenaden, ko je kapitan Starnard s prstom pokazal nanj in so se vseh oči vanj uprle. Tedaj je že stal pred njim oni človek in se predstavljal:

"Father Baraga, jaz sem dr. Borup, faktor naše kompanije."

Preden je imel Baraga čas kaj reči, se je Borup obrnil k ljudem in kot tak, ki ima oblast, dvignil roko:

“Tu ga imate! Končno ste dobili duhovnika. Tale je Father Baraga.”

Nastal je hip globoke tišine. Baraga je stopil naprej. Vsi so lahko razločili njegovo nevisoko pa moško postavo. Počasi je dvignil roko. Kanadčani so se sklonili na kolena. Z velikim križem jim je dal blagoslov in potem jih je nagovoril v njihovem francoskem jeziku. Bili so še zmerom na kolenih, ko je umolknil in se zagledal tja preko, kjer so Indijanci stali neobčutni kot sohe. Ponovil je svoj blagoslov v indijanskem jeziku. Noben rdečkožec se ni spustil v poklek . . .

Znane besede, ki jih mnogi Kanadčani že od mladih nog niso slišali, so spet udarile na njihova ušesa. Pa s tako božajočim glasom kot je prihajal iz ust tega misijonarja! Povešali so oči in imeli občutek, da jim je nekdo polagal materinsko mehko roko na golo glavo. Čipevanske besede so pa še skoraj bolj razumeli. Indijanska in francoska kri je tekla mešano po njih žilah. Ko je Baraga indijanski govoril, tako čudno sočutno in božajoče, jim je bilo kakor da jih je ovila ljubezniva narava — žuboreč potoček poskakuje po skalah, listje šelesti v lahni sapi na vejah, rahel dežek udarja po strehi. Molče so se vdajali moči misijonarjevega blagoslova, ki ga je nanje rosil.

Toda tudi bistre oči na videz brezčutnih Indijancev so obvisle na možu, ki je njih jezik govoril. Nobenega znaka niso dali od sebe, ki bi oznanjal njihovo iznenadenje. Na tihem so iskali nekaj na njem, kar jim ni bilo mar, preden je bil napravil križ čeznje. Pa niso videli drugega kot v črno oblečeno moško postavo brez vsega nakitja, razen srebrnega križa, ki mu je visel na prsih. Videli so ozko podolgovato ob-

ličje, zagorelo od sonca in vetra, obkroženo z dolgimi rjavimi lasmi. Videli so njegove oči, modre kot globine Gornjega jezera, kadar je sinje sonce nad njim. Nekaj neznanega jih je prevzelo. Ko je Baraga povetil dvignjeno roko in končal svoj nagovor, so nehote pogrknili v pohvalo svoj čudni:

“Ho, ho!”

Tedaj so delavci začeli vleči z ladje tovorno blago in vse gruče so se zagledale v to novo početje. Father Baraga je razumel občutke svojih Indijancev, ki jim nikoli ni rekel drugače ko — moji otroci. Kako naj pričakuje od njih, da bi se bolj zanimali za novodošlega misijonarja, čeprav je bila to največja novica od pamtiveka teh krajev, nego za vse tiste zaboje in sode in škatlje, ki jih delavci nosijo z ladje v skladišča?

“Pomol je mrgolel radovednih in šumnih ljudi . . .”

Bili so res kakor otroci, sprejemljivi za vse čudne reči, ki so se dogajale med njimi v teh dneh. Malo je bilo razlike med odraslimi Indijanci in rdečimi otročaji, ki so se popolnoma nagi smukali med delavci in se dali poditi proč, kadar se je kakemu kompanijskemu uradniku zljubilo, da je planil po njih.

Kanadčani so se potili pri delu, kričali in kleli vse vprek. Celo dr. Borup in kapitan Stanard sta bila zaposlena. Tako se je Baraga dosti lahko neopazhen umaknil s pomola in si ogledoval kraj, ki ima biti njegov novi dom. Pod pekočimi sončnimi žarki se je napotil v breg, kakor ga je vodila skromna steza. Na vrhu vzpetine se je ogledal na vse strani in je videl daleč tja po vodovju v smeri, odkoder je bil prišel. Jambornica ob pomolu pod njim je bila videti iz te daljave drobceno majhna. Obrnil se je v nasprotno smer, razgledajoč se po suhem. Zgrešiti ni mogel "trdnjave", ki mu je bil kapitan Stanard pravil o njej. Črta pobeljenih plotov doli ob ozki ulici mu je ugajala. Zdelo se mu

je, da morajo biti hišice za plotovi prijazne in čedne. Tam bolj v ozadju je videl lesene kočē, bilo jih je trikrat toliko kot onih v vasi, in je vedel, da so to indijanska bivališča.

Nič neznanega mu ni nudil ta razgled z nizke vzpetine. Vendar, ko je stal tam tako samcat, je čutil, da se nekaj novega odpira pred njim. Tako ogromen je svet v teh deželah! Tako ogromen je svet, pa tako malo ljudi preživlja in še ti so tako neverjetno ubogi! Pogled mu je spet splaval preko gladine Gornjega jezera. Pomislil je na dolgo potovanje po njem in ni se mogel otresti nadaljnega vtisa o ogromnosti tega sveta. Največja ladja v teh krajih, pa je morala toliko dni rezati te burne valove!

Nehote mu je prišlo na misel:

"Kaj bi dejali ljudje, recimo na Dunaju, če bi me videli, kako stojim sam samcat na tem neznanem mestu? In glejte — zdaj mi je prišlo zopet na misel — dunajska Leopoldinska družba mi pošilja podporo za moje indijanske misijone! Koliko imam gotovine pri sebi? To je važno v tem hipu, ko sem ravno dospel na svojo novo postojanko."

Izpod talarja je potegnil iz žepa majhno možnjo z denarjem. Pogledal je vanjo in se bridko nasmehnil. V možnji so bili trije amerikanski dolarji. S temi naj začne nov misijon za te uboge ljudi, sam bolj ubog kot vsak izmed njih!

Za hip je sklonil glavo in jo spet dvignil. Pogled je uprl naravnost v neizmerne daljave Gornjega jezera. Prav ta jezerska neizmernost mu je bila za hip stisnila možko srce. Ali sem prišel sem, iz siromaščine v bedo, iz dežja pod kap? Tu so ljudje bolj ubogi kot

DOMOTOŽJE

Oj, oblaki, kam hitite
prek morja?
Rada z vami bi odplula
daleč tja . . .

Daleč tja, kjer rodna koča
kraj gora
z naglejni rdečimi
se mi smehlja,

kjer se vije bistra Sava
in šumlja
v vetru gozd mi pesem znano —
tja bi rada šla.

sem jih kdaj videl na svetu. In jaz naj jim cerkev postavim? Kje naj najdem sredstva, da morem začeti s potovanji križem dežele? Nimam tovariša, da ga vprašam za svet. Saj niti strehe nad sabo še nimam! In samo tri bore dolarčke v žepu!

Vsa ta vprašanja so silila vanj. Odgovor nanja mu je sam od sebe prišel. Obrnil je hrbet "trdnjavi", pozabil je na živahno prerivanje na pomolu. Naravnal je korake proti oddaljeni indijanski koči, kjer je stara rdeča ženica sedela na pragu in kimala pod žarki pekočega sonca.

PETO POGlavJE

Dr. Borup je dejal misijonarju:

"Tu mi je pismo od Mr. Crooksa. Poslal ga nam je po poštнем čolnu pred vami. Mislim, da smo vam lahko bolj ali manj v pomoč."

Father Baraga je stal z doktorjem v tesni ulici, kjer sta se bila ravnokar srečala. Misijonar še ni bil pred nikomer sprožil vprašanje o novi cerkvi.

"Od kompanije nisem pričakoval pomoči, dr. Borup. Kvečemu kako malenkost na poznejše plačilo. Zato mi ni treba šele poudarjati, kako sem hvaležen za vašo ponudbo. Za sedaj mi povejte, prosim, kdo od teh mož tod okoli je zmožen dovolj, da mi da dober svet. Z drugo besedo, kdo ima dovolj skušnje, da mi delo nadzira?"

"Tak bi bil Joseph Default" je brez obotavljanja odgovoril doktor. "Pojdite z mano, seznanim vas ž njim."

Noben višji uradnik podjetja "The American Fur Company" v La Pointu ni bil katoličan. Dr. Borup je z nekako težavo razkril Baragi to neljubo okolnost. Pač pa so bili katoličani skoraj

vsi uslužbenci, ki so imeli kolikor toliko bele krvi z rdečo pomešane v sebi — ali bi vsaj morali biti. Borup je mislil, da lahko čita med vrsticami Crooksovega pisma, kaj je možu rojilo po glavi. Tudi Borup sam je razumel, da bi utegnilo biti dobro za podjetje, če gredo misijonarju na roke. Če bo duhovnik ostal med temi ljudmi, bodo morda bolj zadovoljni in podjetje bo imelo od njih večjo korist. In kar se tiče Indijancev, če se le ne bo misijonar mešal v stvari, ki mu ne grejo nič mar, in ne bo nasprotoval pravcu, po katerem podjetje že davno ravna z Indijanci, gotovo ne bo brez koristi, ako rdečekožci sprejmejo kako obliko krščanstva. Gotovo bi bilo potem lažje imeti ž njimi opravka.

Še isti dan so bili izdelani načrti za cerkev. Nič risarskega dela ni bilo treba. Misijonar in stavbenik sta si dopovedovala vsak svoje misli z besedami in gestami, dokler ni obema stalo novo poslopje popolnoma jasno pred dušnim očesom. Baraga si je sprva zamislil stvar nekoliko večjo. Ko mu je pa Joseph dopovedal, kaj se da doseči in kaj ne, je ostalo pri tem: Cerkev bo dolga 50 čevljev in pol toliko široka. Stene ji bodo visoke dvajset čevljev.

Dr. Borup je ta načrt osupnil, vendar ni smatral za svojo nalogo, da bi dajal nasvete. Le sam pri sebi je mislil: Ta črni mož nima nobene podjetnosti! Tako skromno kapelico misli postaviti! Zraven tega postavlja besede, kakor da misli vso stavbo lastnoročno zgraditi. Bojim se, da ga bo to ljudstvo prav čedno izkoristilo. Mož ne bo znal ž njimi ravnati. Naj bo, kakor hoče, bom že jaz nanj popazil.

"Torej, oče, to že veste, kje bo cerkev stala?" je vprašal Joseph pol francoski in pol v slabi angleščini.

“Ne, Joseph, na to še nisem pomislil. Vprašati bo treba dr. Borupa.”

“Jaz tudi nisem nič mislil na to,” je dejal dr. Borup. “Naj bo pa takole! Joseph, stopite okoli pogledat s Fathrom, pa kar sama odločita. Prav blizu trdnjave vem, da je ne bosta hotela, predalet proč pa tudi ne. Kakor bosta izbrala, tako bo držalo. Samo dajta mi vedeti, ko bo odločeno.”

To je bilo kmalu narejeno. Potem je brez odlaganja nastopila mrzlična delavnost ob pripravah za novo cerkev, da je bilo celo za Baragovo gorečnost skoraj preveč. Od vseh strani so vlačili skupaj stavbeni les in ga pod paznim nadzorstvom starega Josepa obdelovali v mero. Obtesavali so 50 čevljev dolge hlode in jih polagali drugega na drugega, da sta rasli bodoči cerkvi stranski steni. Tako spretnih tesačev Baraga še ni videl nikoli. Vsak obdelan hlod so počasi obračali in Joseph je z enim očesom meril od konca do kraja, da bi videl, katera stranica je najbolj gladko zadeta. Z zamahom roke je nakazoval svoje zaključke.

“Zdaj pa ti, Baptist!” Ali pa: “Tvoja vrsta, Aleš!” Pa zopet: “Jean, ti zagrabi!” — Tako je ukazoval stari Joseph in nihče ni odrekel. Na vsako tako povelje je zasekala ostra sekira globoko v hlod, ki je čakal, da pride na vrsto. Odpovedati se je moral svoji okroglosti in pod udarci sekir so nastajale njegove štiri gladke stranice. Father Baraka je gledal in na uho mu je udarjalo cviljenje delavskih pljuč, ko so poganjala iz sebe v močnih sunkih stisnjen zrak, kakor so narekovale silne vihteče roke pridnih tesarjev. Zdaj pa zdaj je kdo sedel na hlod, da se odpočije, in je sopihal kot kovaški meh, po vsem životu mu je lil pot. Father Bara-

ga je stopal med njimi, ogovarjal jih ni, temu ali onemu je samo roko položil na silna ramena. Možje so si prižigali pipe in klepetali.

“To je dober les, tisti borovec, moj oče,” je omenil Baptist v polomljeni angleščini. Pobral je dolgo gladko trsko, jo povohal in ji z zobmi odkrehnil drobno trščico. Zamišljeno jo je požvečil.

“Čist les, presneto!”

“Dobro blago,” je pretrdil Baraga in sedel na hlod med može.

“Čist, presneto, da je! Ne kot tisti gileadski balzam, fej naj, mu bo!”

“To pa ne vem, kakšen les misliš, Baptist. Da bi se mu reklo gileadski balzam?”

Tedaj je opazil, da so se vseh oči strmeče ozrle vanj.

“Takega lesa ne poznam,” je ponovil opazko. “Ali mi ga lahko tu kje pokažete? Ali pa če mi lahko prinesete kos takega lesa iz gozda, Baptist?”

Zdaj mu je bilo že jasno, da so vsi možje okoli njega v čudni zadregi. Ni razumel, zakaj.

“Tega pa ne! Niti ne dotaknem se ne tega lesa,” je odvrnil Baptist. In že se je naglo pokrižal. Vsi drugi so globoko molčali in oči upirali v tla. Father Baraga je čutil napetost in je skušal zakriti nejevoljo, ki se je dvigala v njem.

“Že dobro, Baptist! Ampak tvoj oče se mora učiti. Povej mi tedaj, kaj je tisto zlo v onem lesu.”

Stari Joseph je pristopil in spregovoril. Vsedel se je nasproti Baragi in se nagnil naprej, da je gledal misijonarju od blizu v oko.

“Ali ne veste, oče, da je bil iz tistega lesa Kristusov križ?”

Tedaj je misijonar spoznal, da ne zna ravnati s temi otroškimi dušami. V hipu je vedel, da se mu je razodelo bis-

tvo otroške vere teh preprostih ljudi. Prišla mu je misel, ki je ni hotel izreči pred temi ljudmi: Zgodovina o tem nič ne ve! Kos praznoverja, ki ga je našel med temi Francozi, je izzival k odporu. Pa je pomislil, da je ta kos praznoverja tudi znamenje vere. Na to vero, pa naj bo še tako majhna, bo treba navezati misijonsko delo in graditi navzgor! Čemu bi razdiral in rušil? Ko bo vsa vera spet v njih oživela, se bo taka postranska navlaka v njih mislih sama po sebi podrla!

Tako je misijonar premislil na tihem, potem je šel z očmi od moža do moža. Vsakemu po vrsti je pogledal v obraz. Vsi so mirno in tiho sedeli na hlohlih, vsak je bil sam vase zamišljen. Misijonar je spet uprl pogled v Baptista in se mu prijazno nasmehnil.

“Tako ste misijonarja nekaj naučili,

moj dragi Baptist! Vidite, kako je na svetu! Vse tu okoli je polno dobrega in slabega lesa. Tamle je gozd, dobra in slaba drevesa rastejo v njem. Tako je pravilno povedal Baptist. In jaz vam rečem, draga mi deca, da je od konca do kraja sveta vse polno dobrih in slabih reči. Mi se moramo vsi naučiti, da spoznamo, kaj je dobro in kaj je zanič. Vsak zase se mora učiti. Tako kot sem se ravno zdaj jaz od Baptista učil. No, zdaj vsi k delu nazaj.”

(Dalje prihodnjč)

Papež Leon Veliki (5. stoletje) je izjavil: “Čeprav prava vera, zmernost, dobrotljivost in čistost tudi zaslužijo vso hvalo, so vendar vse te čednosti mrtve brez ljubezni. In naj bo naš značaj še tako odličen, se vendar ne more smatrati za zaslužno, kar nima svojega vira v ljubezni.”

(Dr. J. Česnik)

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-
Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

Strelka, ki je bil arhitekt za ta naš samostan. On se zelo zanima za naše delo pri romarskem domu in nam prav rad svetuje v tej ali oni stvari, kar pa arhitekt navadno ne stori brezplačno. Ako bi mi bili najeli arhitekta za romarski dom, bi mu bilo treba plačati najmanj \$12,500. Namesto tega pa smo sami svoji arhitekti. Mr. Strelka je rodod Poljak in živi v mestu Maywood, Ill.

Zapišite si, kamorkoli hočete, da je bila prva opeka za romarski dom položena 19. maja. Od tistega časa gre delo lepo naprej, četudi počasi, in vidi se že zdaj, da bo romarski dom zelo lepa stavba, lepša kot je naš samostan. Delo gre zato tako počasi naprej, ker zadosti delavcev nimamo, in zraven tega pa je nam nagajalo vedno deževno vreme.

Mr. Kobal dela okvire za vrata in boljših ne dobite nikjer. Okvire za okna pa, ker jih je tako zelo veliko, smo kupili, oziroma naročili in so že prišli. Ti okenski okviri so nas stali \$2,000.00.

Obiskal je nas Mr. Leo

Pater Johnove čebele so letos prvič rojile 31. maja in sicer kar trikrat tisti dan. To je bilo menda precej pozno, ampak je bilo zaradi mrzlega in deževnega vremena. Od onega časa naprej je bilo že več rojev, kar pa našega čebelarja zelo veseli.

Father John se lahko postavi s tem, da je bila maja meseca zopet letna seja vseh čebelarjev iz okrajev Cook, Will in DuPage tukaj pri Mariji Pomagaj. Že večkrat se je ta seja vršila pri nas, kar kaže, da imajo čebelarji radi naš kraj, četudi jih je veliko število nekatoličanov. Dan seje je bil jasen in sončen, tako da bi si človek mislil, da ima Bog rad čebele, ker je privolil takšno lepo vreme za čebelarstvo sejo. Father John je imel priliko razkazovati čebelarjem svoje okvirce in panje, ki jih je sam izdelal in ki so veliko boljše kot pa ameriški okvirci in panji. On je zelo ponosen na svoj sistem in bi rad videl, da bi ga sprejeli tudi drugi čebelarji, če jim je mogoče. Stari čebelarji sicer ne bodo zdaj zavrgli a-

merikanskega sistema, začetniki pa bi prav lahko to storili in nekateri so se že potegnili za Father Johnov sistem.

Ne pozabite na letni medeni piknik, ki se bo vršil 31. avgusta.

V zadnji številki je bilo omenjeno, da je Mrs. Mary Hoge iz Clevelanda, mati našega komisarja, po srečkah za posteljno pregrinjalo nabrala denarja za romarski dom. Omenjeno pa ni bilo, da je to pregrinjalo dobila Mrs. Lawrence Bandi, mati mladega benediktinskega patra Bonaventure Bandi, o. s. b., ki stanuje v benediktinski opatiji v Canon City, Colo.

Smemo tudi razodeti, da se je Mrs. Hoge nas usmilila, ker je toliko opravkov za stran katoliškega kongresa, in je k nam prišla začetka junija, da nam pri raznih stvareh pomaga. Zelo pridna punca je.

Za binkošti je k nam prišlo društvo Marije Pomagaj iz fare sv. Štefana v Chicagi. To je bilo ravno dan po prazniku Marije Pomagaj (24. maja). Udeležba je bila prav lepa. Pater Alojzij Madic, o. f. m., je daroval sv. mašo za romarice in imel tudi lepo pridigo zanje.

Zadnja dva meseca imamo skoraj vsaki dan šparglje pri kosilu in večerji. Za to se imamo zahvaliti Fathru Johnu, ki že par let goji šparglje. Prvotno je pater Salezij Glavnik, o. f. m., bivši

voditelj novincev (ki je sedaj v Ljubljani), poskrbel, da so njegovi novinci vsejali špargeljna semena, iz katerih je prišla zelo močna rast. To je bilo pred 12 leti. Ko pa je bila nevarnost, da bodo šparglji zanemarjeni, jih je Father John rešil in je zdaj on oskrbnik špargljeve flike dol pri starem romarskem domu.

Obiskovalcev in romarjev je zdaj v poletnem času čedalje več. Saj so prav iskreno povabljeni.

Iz Clevelanda so prišle na božjo pot pobožne romarice Anne Gole, Mary in Rose Cimperman, Mary Mohorčič, Mary Kostansek; njim se je pridružila Ann Okorn iz Chicage. Te dobre mladenke gredo vsako leto nekam na božjo pot in so si letos izvolile Marijo Pomagaj v Lemontu. Ostale so tu par dni in bile vsako jutro pri sv. maši in sv. obhajilu. Zanje je

bilo to res pravo romanje, ne samo nekak izlet. Obiskale so tudi nekatere cerkve v Chicagi in zraven še Mundelein, ki je škofijsko semenišče za nadškofijo Chicago.

Mary Cimperman je sestra Fathra Viktorja Cimpermana, ki je kaplan pri cerkvi Marijinega vnebovzvetja v Clevelandu (Collinwoodu) in ki tudi namerava priti enkrat poleti sem v Lemont. Rose Cimperman pa je njegova sestrična.

Na obisk za par dni so k nam prišli: Rev. Matija Jager, župnik pri slovenski cerkvi presv. Srca v Barbertonu, Ohio; Rev. Julij Slapšak, od sv. Lovrenca v Clevelandu (Newburghu); in Rev. Anton Mrkun, ki je ravnokar prispel v Ameriko kot begunec iz stare domovine.

Gospoda Jager in Slapšak prideta sem vsako leto na obisk. Zelo dobrodošla sta.

Č. g. Anton Mrkun je prišel iz Rima, kjer je bil šest

Velik stroj popravlja cesto, ki veže samostan z bodočim romarskim domom. To je ona cesta, ki jo je hud naliv razdril tik pred veliko nočjo.

mesecev, preden je mogel dobiti vožnjo v Ameriko. Župnik je bil v fari Dobropolje od leta 1929 naprej — približno 17 let. Nato je moral pobegniti pred komunisti. V njegovi fari je bilo približno 4,000 duš, katerih so komunisti okoli 500 pobili in sicer najboljše farane. Gospod Mrkun bo sedaj ostal v Barbertonu z gospodom Jagrom.

Iz Cincinnati, Ohio, je prišel sem na obisk mlad slovenski duhovnik - marianist č. g. Gabriel Rus, s.m. Bil je na potu v Ottawa, Canada, za velik Marijin kongres, ki se je tamkaj vršil junija meseca. Father Rus je učitelj na višji šoli v Cincinnati. Doma je iz fare sv. Lovrenca v Clevelandu. Njegova mati je bila že večkrat tukaj na romanju. Povedala je svojemu sinu, da ne more biti ne pravi Slovenec ne pravi katoličan, ako ne obiše Lemonta. Zdaj se veselite, mati, ker smo ga prav pošteno krstili,

da je sedaj res Slovenec in katoličan. Ne imejte nobenih skrbi več. Samo to je nam izpodletelo, da nismo mogli franciškana iz njega napraviti. Drugo rajžo ne bo nam ušel.

Na obisk so prišli tudi Mr. in Mrs. Buchar in Mr. Simon Šetina iz Joliet. Mrs. Buchar vsako leto prinese cvetlice (pelargonije in petunije) za groto in jih sama posadi pri lurški Materi božji. Torej, ko vidite one cvetlice pred Marijinim kipom pri groti, zmolite kakšno česčenamarijo za dobro Klaro Buchar, ki je že zelo veliko let naša dobrotnica v tem oziru in drugače.

Mr. Šetina je daroval zelo lepo svoto za romarski dom. Ako hočete videti, koliko je dal, pogledjte med darove. Gospod Šetina je imel precej opravka, ko so pred leti postavili Baragov spomenik pri groti.

Med obiskovalci so bili tudi sledeči: Mr. in Mrs. Ludwig Košnik iz Chicage s prijatelji iz Chicage in Kalifornije; Mr. in Mrs. Mavrin iz Cicero, Ill., s prijatelji iz Steeltona, Pa.; Joe Stepanich in sinovi Tommy in Chucky iz Chicage; družina Madic iz So. Chicage; in Mrs. Štrle in sin Dickie iz Joliet.

Mr. Košnik, kakor mnogi veste, je velik dobrotnik Lemonta že od pamtiveka in namerava enkrat poleti priti sem za par dni, da uživa dobroto lemontskega frišnega zraka in blagodejnega sonca.

Mr. Madic, oče našega prapra Alohizija, je prišel, da bi pomagal po farmi, posebno ko bodo seno pospravljali.

Mrs. Štrle je prišla za počitek in oddih, ker ima dosti skrbi in dela. Zdravnik ji je svetoval počitek. Tu pri nas je lahko na vse drugo pozabila.

Sredi junija so šolski otroci iz fare sv. Štefana v Chicagi imeli svoj letni piknik na naši farmi. Kar celih 7 busov jih je prišlo, tako da je kar mrgolelo živahnih otrok po naših hribih. Gotovo so se dobro imeli. Z njimi so prišle častite šolske sestre učiteljice in župnik sv. Štefana p. Leonard Bogolin, o. f.m., in njegov kaplan p. Jerome Sellak, o. f.m.

Svoje godove obhajata ta mesec p. Ciril Shircel (7.) in brat Ignacij Gracer (31.).

— Samostanski firbec

Pater Andrej, lemontski gvardijan, dela cementne bloke za romarski dom, brat Ignacij pa jih z "velbarjem" pelje na pravo mesto. Slika je bila vzeta koncem aprila.

ELY, MINN. — Piše **J. J. Peshel**: Častiti gospod! Prejel sem knjige, ki ste mi jih poslali. Življenje svetnikov je najboljše čitanje. Zelo bi ustregli naročnikom Ave Maria, ko bi v mesečniku priobčevali življenje svetnikov.

(Mogoče bomo lahko do tega ob pravem času že prišli. Bomo videli.)

ENUMCLAW, WASH. — Piše **Johana Logar**: Častiti očetje frančiškani! Hvala za knjige **Pod vernim krovom**, ki ste mi jih poslali. Jaz rada berem ob večerih po končanem delu. Vse skozi sem jih prebrala. Je res zanimivo branje, kako so bili Slovenci pobožni nekdanj.

Ko sem jaz pred štiridesetimi leti služila tam po hribih na kmetih, so imeli tudi lepo navado spomladi, ko so napregli vole za prvo oranje. So pokadili okoli volov in plug z blagoslovljenim cvetjem pokrili. To je bilo v žirovski fari, čeprav niso žiri v tej knjigi imenovane. Pri vsakem delu na polju, ko smo ga začeli, smo rekli "Križ božji!" Po samotnih krajih so se ljudje bolj držali lepe pobožne navade. Knjige bom dala tudi drugim brati.

CLEVELAND, O. — Piše **Uršula Budič** Fathru širceljnu: Jaz, Uršula Budič, Vam pošljem naročnino za Ave Marijo . . . Želim, da bi kmalu zopet prišli za misijon, ker je bil prav lep. Se srčno zahvalim Vama obema gospodoma.

(Father Alojzij in Father Ciril sta pridigala sv. misijon v cerkvi sv. Vida v Clevelandu. O tem misijonu govori pisateljica.)

ST. MARY'S, PA. — Piše **Theresa Sulzer**: Prečastiti frančiškani! Prav lepo se Vam zahvalim za Vaše dobrote, ki ste mi jih poslali, namreč medu, da sem ga poskusila. Res je prav sladek, zdaj pa še bolj, ko ni cukra. Pa ne zamerite, ko Vam tako dolgo ne pišem. Saj sem res zmeraj ta zadnja.

CLEVELAND, O. — Piše **Miss Mary M. Brodnick**: Častitljivi gospodje frančiškani! Najlepše pozdrave želim napisati vsem očetom frančiškanom in posebno pa p. Cirilu širceljnu, o.f.m., ph. d., ki sem ga spoznala, ko je vodil naš "Slovenski Sveti Misijon" pri fari sv. Vida tukaj v Clevelandu. Sem hodila njegove pridige poslušat vsaki večer, ker so bili tako podučljivi, da bi jih poslušala vsaki dan. Najlepša hvala za Vašo pošiljatev "Ave Maria". Prebrala sem ga do konca in se mi je zelo dopadel. Tukaj se naročim na njega in Vam pošiljam naročnino za celo leto. Najlepša hvala Vam.

SHEBOYGAN, WIS. — Piše **Mrs. Mary Knaus**: Cenjeni očetje frančiškani! Sv. maše naj bodo darovane za pokojne fante in sicer dve za Janez Knaus in ena za Peter Sterk. Pripomnim še to, da sta fanta bila mučena in ubita od partizanov.

FAIRPORT HARBOR, O. — Piše **Jennie Zupan**: Častiti očetje! Jaz sem si naročila list Ave Maria. O kako lepo berilo je v njem. Jaz ne vem, zakaj ga nisem prej naročila. Morda je že 20 let, ko sem ga dobila 3 številke od Mrs. Josephine Vidmar iz Clevelanda in vedno mislila, da bi ga naro-

čila. Sedaj ga imam. Če Bog da, ne bom več brez njega.

RIM, ITALIJA. — Piše p. **Kalist Langerholc** patru Alojziju: Prečastiti g. pater Alojzij! Moj župnik, g. p. Kazimir, mi na-

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

LEO MLADIČ, Chicago, Ill.
MAGDALENA BRULA, Soudan, Minn.
FRANCES TREPAL, Cleveland, O.
J. & M. PETRIC, Cleveland, O.
TEREZIJA KODELJA, Cleveland, O.
MARY OBLAK, Cleveland, O.
MRS. KRIŠTOFELC, Cleveland, O.
JOSEPHINE JEVNIKAR, Cleveland, O.
MRS. ADOLPH SOMRAK, Cleveland, O.
MARY HOČEVAR, Cleveland, O.
MARY ZORE, Olyphant, Pa.
MINA ZABRET, New York, N. Y.
HELEN NAHTIGAL, Brooklyn, N. Y.
MARY MOHORČIČ, Cleveland, O.
MARY KOSTANSEK, Cleveland, O.
ANNA OKORN, Chicago, Ill.
MARY SADAR, Eveleth, Minn.
MR. & MRS. JOSEPH AVSEC, Cleveland, O.
MR. & MRS. LUDWIG KOŠNIK, Chicago, Ill.
KATHERINE LOVRIN, San Francisco, Calif.
ALOŽIJA JALOVEC, Pueblo, Colo.
JOSEPHINE MERHAR, Pueblo, Colo.
ANNA PECHAK, Pueblo, Colo.
JOHN SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
SIMON ŠETINA, Joliet, Ill.
MARY BUČAR, Glendale, L. I.
DRUŠTVO MARIJE POMAGAJ, Chicago, Ill.
MRS. JOHN STARC, Chicago, Ill.
MARY PRAH, Chicago, Ill.
STEVE POTOČNIK, Highland Park, Mich.
JOHN KAISER, Highland Park, Mich.
CATHERINE SLOGAR, Ely, Minn.
MATH HAJDINJAK, Chicago, Ill.
MR. LOUIS TOMŠIČ, Phoenix, Ariz.
IVANA ŠINTIČ, Euclid, O.
FRANCES BREZOVAR, Euclid, O.
N. N., Cleveland, O.
MRS. FRANK IVANČIČ, Cleveland, O.
ANNA GOLE, Cleveland, O.
MARY CIMPERMAN, Cleveland, O.
ROSE CIMPERMAN, Cleveland, O.

roča, da pisma za njega lahko naslovim kar na Vaše ime. Hvala Vam za uslugo. Obenem sem vesel, ko tako požrtvovalno delate za slovenski narod in obenem v tako lepi harmoniji z gospodom župnikom zbirate milodare za begunce. Ne bo ostalo pozabljeno, da so prav lemontski frančiškani prvi priskočili na pomoč in da so tudi edini, ki so organizirali in vztrajno delali pri tej akciji. Bog naj Vam tisočero poplača, ker vsak Vaš trud v tej stvari je blagoslovljen z molitvijo beguncev. Želim Vam prav vsele velikonočne praznike. Prav tako p. Johnu Vianeju Trinku in mu recite, da so nam pošle njegove "Magy" kocke, ki vsaj nekoliko spremenijo vodo, v kateri plavajo makaroni — v juho. Prav iskrene pozdrave.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Hoge**: Cenjeni! Priložen je ček za dve sto dolarjev. Je za Romarski dom. Za par žakljev cementa bo že. Prosim, da razdelite v Ave Mariji takole — za v **Klub** so plačali sledeči: Alojzija Srebrnak, neimenovana, Frances Kužnik, Mr. in Mrs. Joe Kastelic, Mrs. Jennie Hrovat, Mrs. Marolt, Mrs. Frances Brencel, Mrs. Mary Perko, Mrs. Johana Pelan, Mrs. Terezija Kodelja; vse skupaj je sedeminpetdeset dolarjev. Stotriinštirideset dolarjev sem pa dobila na srečke za posteljno pregrinjalo. Želim Vam obilo božjega blagoslova pri zidanju Romarske hiše.

(Bog Vam tisočkrat poplačaj, **Mary Hoge**, za Vaš trud za Romarski dom. Prijatelji in prijateljice, posnemajte zgled te velikodušne dobrotnice! Samo s sodelovanjem bomo mogli Vam čimprej dozidati Vaš Romarski dom.)

MARBLE, MINN. — Piše **Mrs. Math Mayerle**: Častiti očetje frančiškani! Dam Vam vedeti, da jaz in moj soprog radi beremo **Kramljanje na zapečku**. To Vam pošljemo za naročnino Ave Maria in za Koledar 1947. Je jako lepo berilo noter. Tukaj na Marblu smo samo mi sami Slovenci. Ni nobene druge slovenske družine, zato Vam ne morem poslati novega naročnika za Ave Maria. Voščimo vsem, ki berejo Ave Maria, srečno blagoslovljeno novo leto.

FASTON, PA. — Piše **John Uršič**: Spoštovanja vsi frančiškani! Naznanim Vam, da sem eden Vaši list v "pekiči" poslal v stari kraj moji sestri v Poličane pri svetem Križu. Ona se mi je lepo zahvalila za Vaši list Ave Maria. Rad bi znal kako so kaj Fater Murn. Njih lepo pozdravim. Oni so bili dobri gospod.

(Že več let pokojni Father Murn gotovo rad sprejme pozdrave iz tega sveta!)

SHEBOYBAN, WIS. — Piše **Frank Horžen, Sr.**: Častiti fatri! Tudi jaz želim prispevati pet dolarjev za romarski dom. Želim veliko uspeha, da bi ga kaj kmalu zgotovili. Bog naj blagoslovi vse obiskovalce in tudi vse zapečkarje, da bi zapeli tisto lepo pesem:

Zapojmo na glas Mariji na čast!
Marija Devica, nebeška Kraljica,
le prosí za nas!

Ali pa tisto bomo zapeli:

Kdor hoče v Lemont,
na božjo pot iti mora,
sovražnikom iz srca odpustiti,
roko podati, slovo jemati.
Le prosí, Marija, v nebesih za nas!

Pozdravim vse fatre in zapečkarje. Upam, da se bodo kaj kmalu ogreli, da bodo prišli na dan, regred pobirat. Ob tej priliki se moram zahvaliti za knjigo, ki ste mi jo poslali, **Pod vernim krovom**. Prav zanimiva je in mi zbuja mnogo spominov navade in šege na tiste čase pred pol stoletja.

CLEVELAND, O. — Piše **Marija Kurnik**: Cenjena uprava Ave Maria! Dovolite, prosim, par vrstic. Imam posebno zaupanje do škofa Barage ter se prav v vsaki težavi k njemu zatečem, pa nikoli — zastonj!

Pred kratkim sem prosila Barago, naj mi pomaga, da bo zopet zdrava moja noga, ker je vse kazalo, da bom mogla v posteljo. Obljubila sem en dolar za kruh sv. Antona. Danes pošiljam, s srčno zahvalo, hvaležna, en dolar ter sem vesela, da je noga boljša.

PUEBLO, COLO. — Piše **Ana Russ**: Častiti očetje frančiškani! Zahvaljujem se

Vam za molitvenik **Kraljica mučenikov**. Sem ga v redu dobila in tudi že prebrala. Zares je lepo branje v tem molitveniku pa za tistih par znamk. Rojaki, sezite za njim, dokler ga imajo še kaj v zalogi, ker ne košta dosti. Pošljite par znamk in dobili ga boste kot jaz.

Obenem se Vam zahvaljujem za tri diplome, ki sem jih tudi dobila, ker sem vpisala tri člane v Apostolat sv. Frančiška. Se Vam še enkrat prav lepo zahvaljujem za vse in Bog plačaj.

(Molitvenik "Kraljica mučenikov" je še v zalogi v Ave Maria ofisu. Rabi se za devetdnevnic na čast žalostni Materi božji. Ako kdo želi ta molitvenik, naj se oglasi. Samo par znamk naj pošlje za poštnino, nič družega. — Uprava.)

MACEDONIA, O. (State hospital). — Piše **F. Slak**: Častiti frančiškani! Mi je hudo, ker ne morem pomagati za tako lepi romarski dom. 1932 sem šel iz dela ob 8 zvečer in sem dobil poškodbe na nogi in roki in v glavo, da ne slišim in nisem sposoben za delo in sem vedno v hospital. To je bilo od pijanega voznika z avtom.

Tukaj je nova naselbina. Je 13 velikih bilding in do 1200 je vseh in samo v treh bildingah so bolni, veliko jih pa dela. Imamo velike farme, 6 konjev in veliko trek tarjev. Tukaj so pohabljeni in onemogli in katoličani in drugi grešniki. Delajo pokoro. Jaz sem za najtvačmana pri delavcih, pa so tudi petelinčki vmes in imamo tu-

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

VALENTIN MAREN, Ely, Minn.
JOSEPH POLANC, Cleveland, Ohio
JOHN ROZICH, Crested Butte, Colo.
MATIJA TKALCICH, Ely, Minn.
MRS. KARL KOSMERL, Java, Minn.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

di štrom rume na golem floru kot Adam. Za moje delo ne plačajo nič, pa sem zelo vesel, da grem lahko po lepih farmah. Moje nočno orožje je ključ, mašne knjižice, rožni venec.

Se v najlepši hvaležnosti lepo zahvaljujem vsem usmiljenim srcem, ki se me spominjo s kakšnim lepim gradivom, samo v slovenščini, ker zelo rad čitam. K sklepu slabe pisave bodite vsi lepo pozdravljeni, dokler bo tripalo moje srce.

VALLEY, WASH. — Piše **Frances Tomša**: Častiti očetje frančiškani! Že velikokrat sem mislila na Vas, pa nisem mogla

pisati. Sem bolana že 6 mesecev in to po dveh operacijah. Doktor je povedal, da imam "purple heart" . . . Velika žalost me je zadela 19. aprila, namreč pogorela je hiša starejšemu sinu. Žena je zjutraj vstala in je peč zakurila, ko je šla kokoši krmit. Sin je pa še spal in en fantek. On je komaj ušel ognju, ubogi otrok je pa živ zgorel — 4 leta in 3 mesece . . . Pa samo tega edinega otroka sta imela. Tako sem se prestrašila in bila žalostna, da ne morem popisati. To me je pretreslo, da sem še slabejša. Prosim, ne zamerite mojemu pisanju. In tudi Vas prosim, molite zame, da bi se ozdravila in da bi mogla še moliti za otroke.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$5: M. Cesnik. — Po \$2: Mr. Mrs. Peterka. — Po \$1: Mrs. J. Brula. — Po 50c: K. Pristopec, J. Jereb.

Za SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$100: za dar, sv. maše in lučke: Mrs. F. Pirman. — Po \$13: Mrs. Reardon. — Po \$5: T. Kodolja, C. Jeglic, N. N., A. Muha, Mrs. H. Nahtigal, Mrs. K. Lovrin, M. Mohorcic. — Po \$4: A. Ponikvar, Mrs. Simonisek. — Po \$3.55: Madic Fam. — Po \$3.50: J. Anzlovar. — Po \$3: Mr. Skrabe, A. Gerzina, Mrs. Simonisek. — Po \$\$2: Mrs. A. Madrich, A. Grdanc, Mrs. A. Judnich, A. Kamnikar, M. Cekada. — Po \$1.50: M. Pekol, Mrs. Ferk. — Po \$1: K. Kosmerl, Mrs. M. Brtchie, T. Bevs, L. Fon, Mrs. J. Anzicek, Mrs. A. Gartroza, M. Kebe, Mrs. R. Gans, J. Mozina, Mrs. Simonisek. — Po 50c: A. Zupancic, Mr. Mrs. J. Novak, A. Krech, M. Cagran, Mrs. A. Nemgar, A. Oratch, M. Saffran, A. Zalar.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$100: S. Šetina. — Po \$10: Mrs. J. Jevnikar, M. Zabet, Mrs. K. Lovrin, J. Shircel. — Po \$5: Mrs. M. Brula, F. Trepal, J. & M. Petric, M. Oblak, Mrs. Kristofelc, Mrs. Hoge's Raffle, Mrs. A. Somrak, M. Hochevar, M. Zore, Mrs. H. Nahtigal, M. Bucar, Društvo Marija Pomagaj, Chicago, Ill., Mrs. J. Stare, M. Prah, S. Potochnik, J. Kaiser, Mrs. C. Slogar, M. Haidinjak, Mr. L. Tomsic, Mrs. I. Sintic, Mrs. F. Brezovar, N. N., Clev. O., Mrs. F. Ivancic, A. Gole, M. Cimperman, R. Cimperman, M. Mohorcic, M. Kostansek, A. Okorn, Mrs. M. Sadar, Mr. Mrs. J. Avsec, Mr. Mrs. L. Kosnik, A. Jalovec, I. Merhar, A. Pechak. — Po \$3: M. Butala, T. Kodolja, Mrs. J. Rapes. — Po \$2: Mrs. U. Ambrose, Mrs. A. Judnich, Mrs. L.

Bandi. — Po \$1.50: A. Pavlicich. — Po \$1: A. Jakopin, Mrs. M. Papesch, Mrs. A. Kozar, M. Koncilija.

ZA LUČKE — Po \$100: za lučke, sv. maše in dar, Mrs. F. Pirman. — Po \$10: F. Hrovat, A. Bogolin, F. Zulich, Mr. Wilbur. — Po \$6: A. Ferencak, M. Koncilija. — Po \$5: M. Panchur, Mr. Mrs. J. Ponikvar, Mrs. A. Springer, Mrs. T. Ellis, A. Butala, I. Iller, Mrs. A. Gubanc, Mrs. J. Jevnikar, M. Hochevar, Mrs. G. Skebe, A. Tomazin, F. Shega, A. Anzur, M. Zakrajsek, Mrs. J. Vidmar, M. Mulc, Mrs. M. Usnick, A. Muha, H. Dolinar, M. Pavlesic, Mrs. R. Simenc, A. Fortuna, M. Sajovic, S. Frankovic, F. Skubic, Mrs. F. Ivancic. — Po \$4: Mrs. A. Majerle, Mrs. C. Jaksic, Mr. J. Znidarsic, J. Oblak. — Po \$3: A. Zadnik, Mr. M. Zelle, B. Banian, A. Tomazic, Mrs. F. Lupsina, J. Hocevar, A. Sasek. — Po \$2.50: L. Hren, Mrs. H. Nahtigal, Mrs. F. Holesek, Mrs. A. Koncan, M. Shnelar, Mrs. L. Anzelc, Mrs. F. Shega. — Po \$2.25: Mrs. F. Bucar. — Po \$2.20: M. Kebe. — Po \$2: Mrs. J. Grdina, Mrs. Gregorich, H. Zgajnar, K. Pristopec, Mrs. M. Stimetz, M. Zorc, Mrs. J. Rapes, A. Miklich, E. & A. Jereb, M. Haidinjak, Mrs. M. Gaspich, Mrs. T. Margon, Mrs. J. Anzicek, Mrs. F. Tomsha, S. Nedelko, Mrs. J. Simonich, F. Svirgel, F. Krall, Mrs. J. Cankar, Mrs. A. Pucel, Mrs. J. Sustarsich, Mrs. T. Rus, A. Potokar, Miss M. Klun, Mrs. F. Gradsisher, A. Jakopin, M. Kresevic, Mrs. F. Eltz, Mrs. A. Udovich, I. Skorenshek, M. Butala, M. Troja, A. Mavec, Mrs. Toporish, Mrs. M. Bartol, M. Krance, Mrs. A. Somrak, Mrs. R. Pozlep, A. Kernaritz, K. Brunecy, R. Skiff, J. E. Traiber, Mrs. M. Strnisha, F. Osaben, A. Zupancic, M.

Skerl, J. Brulc, Mrs. J. Tomazic Sr., M. Kocman, H. Somrak, F. Tercek, Mrs. Mramor. — Po \$1: F. Hren, J. Hocevar, A. Hren, M. Draz, Mrs. M. Videtich, Mrs. A. Miklavcic, U. Tauchar, G. Krainer, A. Droic, Mrs. A. Korelc, Mrs. A. Mlakar, T. Luzar, M. Safran, J. Erjavec, Mrs. J. Primozic, A. Susman, Mrs. M. Sopcich, T. Bevc, J. Tomsic, P. Podgornik, A. Pelcic, Mrs. A. Nemgar, M. Bohte, R. Kukuljan, Mrs. R. Gans, I. Gerzel, Mrs. A. Nemgar, J. Perko, M. Babich, M. Evetz, B. Trstenjak, J. Brence, B. Omahne, J. Mozina, Mrs. J. Erlach, Mr. Mrs. F. Bresnick, M. Cimperman, R. Cimperman, M. Kostansek, M. Belle, J. Cimperman, Mrs. M. Milavec, M. Trusnick, Mrs. F. Kosjanich, K. Novak, F. Fink, Mrs. Grahek, Mrs. A. Miller, A. Kamnikar, Mrs. Masel, Mrs. R. Mance, Mrs. M. Lautar, Mrs. Mervar, I. Kervin, F. Turk, M. Marino, Mrs. C. Starec, Mrs. M. Ludvik, Mr. M. Krasevic, Mrs. M. Smarker, K. Novak, Mrs. M. Brula, K. Kosmerl, L. Jelsovar, Mrs. M. Rossman, Mrs. F. Fink, Mrs. F. Pajk, J. Pauc, Mrs. H. Stampfel, Mrs. M. Klun, Mrs. A. Korelc, J. Grabian, T. Kodeljica, J. Samich, N. N., M. Gerbick, A. Ribnikar, F. Kikovich, A. Stuber, M. Trusnik, A. Ponikvar, B. Omahne, M. Tomazic, V. Pogacnik, Mrs. J. Chacata, Mrs. J. Korosich, Mrs. A. Korelc, J. Fraus, Mrs. J. Prijatelj, Mrs. R. Banich Sr., M. Matkovic, Mrs. A. Kozar, A. Kutnar, A. Krech, T. Sauli, M. Anzlovar, J. Wessel, M. Ulmer, T. Kodeljica, G. Mocičnik, M. Nemanich, A. Oratch, Mrs. Plese, A. Hocevar. — Po 50c: Mrs. A. Tome, J. Troja, J. Stark, Mrs. U. Ambrose, M. Feuce, Mrs. A. Madrich, Mr. Mrs. J. Novak, A. Ves, K. Kepic, Mrs. H. Pelich, F. Gosar, M. Dercar, J. Bucar, V. Ruppe, M. Grubisa, J. Jamnik, E. Kerzic, Mr. Mrs. A. Ferk, F. Wehar, Mrs. C. Smrekar, Mrs. F. Gricar, Mrs. J. Senica, F. Stegars, Mrs. A. Gartroza, A. Barry, Mrs. M. Marinich, Mrs. A. Komick, Mrs. F. Petrovcic, Mrs. M. Bradeska. — Po 51c: G. Gerzin. — Po 35c: Mrs. J. Chacata.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$40: M. Anzlovar, Mrs. K. Kambic. — Po \$20: Mrs. F. Kokal, M. Komp, M. Brodarich, M. Hozian, N. N. M., F. Salihar. — Po \$10: M. Bahor, Mrs. M. Kremzar, Mrs. F. Holesek, Mrs. M. Koren & R. Vahtor, Mrs. A. Klobucar, J. Tomsic, Mrs. F. Slogar, Mr. Virant.

ZA SV. MAŠE — Po \$100: za sv. maše, lučke in dar, Mrs. F. Pirman. — Po \$50: A. Primozic. — Po \$30: Mrs. M. Koren & R. Vahtor. Po \$25: Mrs. J. Jezek. — Po \$14: Mrs. Simonisek. — Po \$11: M. Kostansek. — Po \$10: Mrs. J. Muhovich, Mrs. M. Novlan, F. Simon, L. Fon, Mrs. Zadnik, M. Krainz, J. Lustig. — Po \$8: A. Potokar, F. Salihar, J. & M. Petric. — Po \$7: M. Cermel, M. Mohorcic, M. Koncilija. — Po \$6: Mr. J. Znidarsich, M. Pekol, M. Mulc, M. Anzlovar, H. Dolinar, N. N. — Po \$5: M. Kalister, Mrs. J. Petrovcic, F. Hrovat, Mr. M. Krasevic, Mrs. Suscha,

F. Shircel, H. Kuclar, M. Gerbetz, V. Darovic, G. Krainer, Mrs. K. Lovrin, N. N., H. Kaprovic, R. Cimperman, M. Cimperman, A. Gole, Mrs. A. Gartroza, M. Pavlesic, J. Ancel, Mrs. M. Rossman, M. Cekada, A. Muha, A. Kozjek, Petrovcic Fam., Miss J. Peterka, Mrs. Droblich, Mrs. R. Banich Sr., K. Kepic, Mrs. A. Mihevc, Mrs. M. Furar, K. Brunecy, A. Krapes, Mrs. J. Komick, Mrs. L. Novoda, Mrs. Kristofelc, Mrs. Sturm. — Po \$4.50: M. Feuce, Mr. Mrs. A. Ferk. — Po \$4: F. Fink, J. Brence, Mrs. M. Veselich, F. Kikovich. — Po \$3: Mr. Ambrose, B. Vranichar, M. Kresevic, Mrs. M. Stimatz, Mr. J. Hocevar, Mrs. A. Somrak, A. Slanc, A. Ves, Mrs. Dobson, M. Tekavec, M. Prah, Mrs. J. Sintich, M. Demsar, J. Paukovich, F. Svirgel, A. Kamnikar, I. Kervin, M. Cekada, J. Shircel. — Po \$2.50: Mrs. F. Strauss, Mrs. A. Mlakar. — Po \$2: F. Cvenk, Mrs. F. Mali, Mrs. P. Stimac, Mrs. M. Erchul, J. Troja, B. Gerzin, U. Znidarsich, J. Perme, Mrs. A. Majerle, F. Hribar, N. N., Mrs. L. Arko, Mrs. J. Prijatelj, Mr. Mrs. J. Novak, A. Krech, J. Anzlovar, C. Jeglic, Mrs. L. Arko, J. Jamnik, F. Kurent, Mrs. Salmich, A. Droic, F. Snyder, Mrs. A. Derganc, Mrs. M. Krebs, F. Wehar, J. Hocevar, M. Demsar, Mrs. A. Russ, Mrs. B. Nemanich, Mrs. C. Smrekar, Mrs. J. Senica, F. Stergas, J. Nemanich, Mrs. H. Marn, Mrs. M. Ozbolt, Mrs. M. Sadar, Mrs. F. Gricar, M. A. Hocevar, Mrs. M. Marinich, P. Podgornik, Mrs. F. Petrovcic, Mrs. Plese. — Po \$1.50: M. Trinko, Mrs. C. Starec, Mrs. Remc, F. Krc, Mr. Mrs. Grill. — Po \$1: Mrs. Fraus, M. Marino, Mrs. M. Brula, W. Martin, Mr. Mrs. J. Gibligav, M. Dowling, W. Becker, Mr. Mrs. E. Kurowski, A. Dillan, Mrs. S. Geist, Mr. Mrs. R. L. Foley, Druž. Korosec, K. Kosmerl, M. Bambich, J. Stark, Mrs. F. Pajk, Mrs. C. Jaksic, I. Skorenshek, M. Bahor, T. Kodeljica, Mrs. R. Pozlep, A. Ribnikar, M. Tomazic, A. Zupancic, V. Pogacnik, Mrs. A. Judnich, Mrs. A. Blackard, T. Sauli, Mrs. J. Bergles, K. Pristopec, K. Popovich, T. Miketich, M. Grill, A. Brodarich, V. Golojuh, I. Zalec, F. Muha, T. Luzar, M. Safran, Mrs. R. Altland, Mrs. J. Gabrovshhek, S. Nedelko, R. Kukuljan, T. Koleto, A. Gudac, F. Mahkovec, Mr. Mrs. Dufour, M. Hocevar, M. Evetz, A. Popovich, Mrs. M. Lautar, A. Korelc, Mrs. M. Bradeska, Mrs. G. Cave.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$31.54: Fara sv. Družina, Willard, Wis. — Po \$2: M. Krance. — Po \$1: M. Skerl.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Očetu nebeškemu, presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in Mariji Pomagaj za pridobljene milosti:

F. Hren, A. Nemgar, J. Brence, A. Sasek, R. Kukuljan, Mrs. R. Simenc, K. Slogar, A. Miklich, Mrs. M. Gaspich, I. Skorenshek, I. Troja, A. Anzur, A. Gubanc.

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalnici, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venciki, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.